

35

เมืองขึ้นตุกกลายเป็นกองบัญชาการชั่วคราวเพื่อเตรียมการ
 ชุ่่มกำลังพลรับศึกของเว่ยเซ้า บรรยายภาคเหนือท้องฟ้าของเมืองนี้
 แปรเปลี่ยนเป็นตึ๊งเคียดแล้ว

หลายวันต่อมา ในที่สุดชาวเมืองก็สังเกตเห็นเหล่าแม่ทัพซึ่งสวม
 ชุดเกราะถืออาวุธคมกริบพากันเร่งรุดมาถึงที่นี่อย่างต่อเนื่องจากทุกสารทิศ
 ด้วยสีหน้าอันเคร่งขรึม ผู้คนเริ่มถกความเห็นกันด้วยความกระวนกระวาย
 ใจว่าการตีระลอกใหม่กำลังจะมาเยือนอีกคราแล้วใช่หรือไม่

สิ่งที่ชาวเมืองทั้งหลายคาดเดากันนั้นมีผิดแต่อย่างใด

หลี่เต๋ียน หลี่ฉิ่ง จางเจี้ยน เว่ยเหลียง...บรรดาแม่ทัพชาวยุติ
 ใต้อาณัติของเว่ยเซ้าเหล่านี้เมื่อได้รับข่าวและเตรียมการป้องกันแนวหลัง
 พร้อมสรรพแล้ว ต่างก็ทยอยรุดจากแต่ละพื้นที่ในมณฑลโยวโจวและ
 ปิงโจวมายังเมืองขึ้นตุกภายในไม่กี่วันตามคำสั่งเรียกตัวด่วน

ทัพแนวหน้าเริ่มทยอยเคลื่อนพลลงใต้ไปตั้งทัพอยู่ทางฝั่งทิศเหนือของแม่น้ำหวงเหอแล้ว

ประตูทั้งสี่ทิศของเมืองขึ้นดู จากเข้าจรดค้ำหรือกระทั่งตีคืบค้อนคืบก็ยังมิมีม้าเร็วควบตะบึงเข้าออกเป็นระยะปานสายฟ้าแลบเพื่อนำส่งรายงานและข่าวสารด้านต่างๆ

โถงประชุมในเรือนด้านหน้าของจวนขึ้นมักจุดไฟสว่างจนยามดึกสจัดหรือถึงขั้นโด้รุ่งก็ยังไม่ดับมอด

เว่ยเซ้าหรือแผนงานและกำหนดยุทธวิธีอยู่ที่นั่นกับเหล่าที่ปรึกษาแม่ทัพ และเจ้าหน้าที่ฝ่ายกองเสบียงและคลังของเขา

พวกเขาเตรียมการเพื่อศึกใหญ่นี้กันมานานแล้ว ดังนั้นแม้บรรยากาศจะตึงเครียด ทว่าทุกสิ่งล้วนดำเนินไปอย่างเรียบร้อยเป็นขั้นตอน เพียงแต่เว่ยเซ้ามีงานรัดตัวมากขึ้น ยามกลางวันจึงเป็นไปไม่ได้ที่เสี่ยวเฉียวจะได้พบเจอเขาอีก ส่วนยามกลางคืนเขาก็กลับมาตีคืบคืบมากเสมอ

บางครั้งกระทั่งถึงครึ่งคืนหลังแล้ว เขาเพิ่งจะนอนลงได้ไม่ทันไรก็ต้องถูกข่าวใหม่ที่เพิ่งส่งมาถึงจากแนวหน้าที่แม่น้ำหวงเหอเรียกตัวออกไปอีก

ครึ่งเดือนต่อมา ในวันหนึ่งของปลายเดือนสิบเอ็ดเว่ยเซ้าก็กำหนดแผนรับศึกขั้นสุดท้ายเสร็จสิ้น

เขากำหนดให้สร้างค่ายล้อมรั้วขึ้นที่ท่าข้ามปากหลี่หยางทางเหนือของแม่น้ำหวงเหอเพื่อใช้เป็นค่ายบัญชาการใหญ่ในศึกนี้ ให้ตั้งค่ายสนับสนุนขึ้นที่อำเภอเกาถิงและอำเภอพันจินสองแห่ง และให้ตำบลงหวงฉือซึ่งอยู่ห่างออกไปสองร้อยลี้ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้เป็นคลังเสบียง

สร้างแนวป้องกันตั้งรับอย่างรัดกุม ส่วนทัพใหญ่จะทุ่มโจมตีซึ่งขวัญในศึก
ตัดสินที่ฝั่งทิศเหนือของแม่น้ำหวงเหอ

อีกสามวันให้หลังเว่ยเซาก็จะอำลาเมืองขึ้นตุแล้ว เขาเป็นผู้นำทัพใหญ่
มุ่งหน้าไปยังอำเภอหลี่หยาง

ในวันเดียวกันนั่นเอง เสี่ยวเฉียวก็ได้รับจดหมายฉบับหนึ่งจาก
สวี่ฮูหยิน

เนื้อความในจดหมายเรียบง่ายยิ่ง มีวาจาประโยคเดียวเท่านั้น
นางบอกเพียงว่า... 'ส่งจิ้งหลินไปศึกแทนย่าด้วย'

บัดนี้เว่ยเซามีไพร่พลถึงสี่แสนนาย ทว่าเกือบแสนนายถูกจัดวางไว้
ตลอดแนวป้องกันชายแดนทิศเหนือจากตะวันออกจรดตะวันตกซึ่งยาว
นับหลายพันลี้

ผิดกับราชวงศ์ฮั่นที่ถูกเหล่าขุนศึกแบ่งแยกดินแดนจนเกิดศึกสงคราม
ขึ้นไม่หยุดหย่อน ชนเผ่าชยงหนูที่อยู่คนละฟากฝั่งเหนือใต้ของแม่น้ำ
ซังกานกลับเข้าสู่ยุคทองอันรุ่งโรจน์ที่สุดในรอบร้อยปี

ยามนี้ฉานอวี่เสียไม้แม่สูงวัยแล้ว ข้าบุตรชายหลายคนก็แก่งแย่ง
ชิงดีกันจนก่อให้เกิดคลื่นใต้น้ำซัดโหม ถึงขั้นเกือบเกล็ดของม้าศึกสกุลเว่ย
ยังเคยได้เหยียบย่ำไปจนถึงทุ่งหญ้าของราชสำนักชยงหนูคนหนึ่ง แต่
กระนั้นในใจของเว่ยเซาก็รู้กระจ่างดีว่าฉานอวี่ผู้นำชนต่างเผ่าในแดนเหนือ
ซึ่งผงาดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกับทำนุของตนผู้นี้คือหนึ่งในจอมทัพชั้นยอด
จำนวนน้อยที่ตนเคยได้พบพานมาในชีวิต

ในช่วงหลายสิบปีภายใต้การปกครองของฉานอวี่ผู้นี้ ชยงหนู

ไม่เพียงมีราษฎรเพิ่มจำนวนขึ้นมาก ทหารม้าก็เพิ่มพูนจากไม่ถึงหนึ่งแสน
ในยุคท่านปู่ของเว่ยเซ้ามาเป็นสามแสนตามที่กล่าวอ้างอยู่ในปัจจุบัน

ควรรู้ว่าม้าศึกล้ำค่าอย่างมาก กล่าวได้ว่าในบางแ่งมูมแล้วม้าศึก
หนึ่งตัวยังสูงค่ากว่าพลทหารหนึ่งนายอย่างเทียบไม่ติด

สิบปีมานี้ในสถานการณ์ที่การบุกโจมตีถูกสกุลเว่ยสกัดเอาไว้
ชยงหนู่ภายใต้การปกครองของฉานอวี้อีเสี่ยโมก็ได้ยึดครองดินแดน
ผืนใหญ่ทางตะวันตกของผู้ปกครองสิบกว่าชนเผ่า อาทิ ตงหู ฮู่ยี่
ฮู่เซิ่น และโหลหวหลัน ส่วนทางเหนือยังพิชิตได้แค่้วนชวีเซอ แต่้วนเก้อคุน
แต่้วนซินหลี่ และแต่้วนอันซึ่งเป็นชนเผ่ายิ่งธนูเช่นเดียวกัน

กระทั่งเว่ยเซ้าซึ่งกล้าแข็งอย่างทุกวันนี้แล้วก็ยังมีอาจไม่ยอมรับว่า
ฉานอวี้อีของชยงหนู่ผู้เป็นดั่งไม้ไผ่กลัดฝักนี้หาใช่ศัตรูที่ตนจะดูเบาได้
มณฑลที่ตนช่วงชิงมาจากมือของผู้อื่นเช่นเหลียงโจว ปิงโจว และจี้โจว
อาจสูญเสียได้ ทว่าโยวโจวจะสูญเสียไปไม่ได้เป็นอันขาด

ไพร่พลที่เขาทิ้งไว้ส่วนนี้ไม่เพียงเป็นเสมือนกำแพงหินสี่พิทักษ์
ชายแดนทางเหนืออีกชั้นหนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นสิ่งที่มิไว้เพื่อเป็น
รากฐานในแนวหลังของมณฑลโยวโจวด้วย

ฉะนั้นไม่ว่าแนวหน้าจะเกิดอันใดขึ้น เขาก็ไม่อาจโยกย้ายกำลังพล
ส่วนนี้มาใช้เป็นอันขาด

ฟຽ່ງนี้ยามเหม่า ภายหลังที่เซ่นธงรบแล้วเขาจะนำไพร่พลสามแสน
ที่สามารถเรียกกระดมได้เดินทัพลงไปสมทบกับทัพแนวหน้า เพื่อชุมนุมตี
ทัพใหญ่ห้าแสนของชิงชิวินที่ฝักทิศเหนือของแม่น้ำหวงเหอในศึกชี่เซตา
ครั้งนี้

เวย์เซารู้ดีว่ามีไข้ที่ง่ายตาย

จริงอยู่ที่ซึ่งวันลำพองตนไม่ฟังเสียงใคร ทว่ามีอาการฉุกเฉินชุมกำลังของซึ่งซึ่งวันได้ ทั้งมีอำนาจจากการสยบหยวนเจ้อเมื่อปีที่แล้วเป็นแรงหนุนการลุกขึ้นเหนือครั้งนี้ย่อมต้องรุนแรงดูจนน้ำหลากาโถมเป็นแน่ แต่เวย์เซามีได้รู้สึกครั้นคร้ามเลยสักนิด ตรงกันข้ามนับแต่ที่รู้ว่าซึ่งซึ่งวันตั้งตนเป็นฮ่องเต้แล้วมุ่งหมายจะยกทัพขึ้นเหนือมาปราบปรามเขานั้น โลกहितในกายของเขากลับสูบฉีดเร็วแรงจนถึงขั้นร้อนระอุเดือดพล่านเลยทีเดียว

เขารู้สึกได้ว่าสงครามนี้นำมาซึ่งความฮึกเหิมอย่างที่กล่าวได้ว่าไม่เคยมีมาก่อน เพราะครั้งนี้ผิดแผกไปจากการศึกน้อยใหญ่ที่เขาเคยเผชิญตลอดหลายปีที่ผ่านมา มันคือศึกตัดสินแครงระหว่างเขากับหนึ่งในคู่ต่อสู้ที่กล้าแข็งที่สุดในแดนจงหยวน

พายุกำลังจะปั่นป่วนแผ่นดินอันยิ่งใหญ่ไพศาล สถานการณ์โดยรวมของจิวโจวกำลังจะเริ่มต้นเปิดบทใหม่นับแต่บัดนี้

แผนการรบโดยรวมได้จัดวางกำลังคนเสร็จสิ้นแล้ว เพียงรอคอยที่จะเช่นธงรบแล้วกรีธาทัพในเช้าพรุ่งนี้เท่านั้น

กระนั้นชั่วขณะนี้พวกกงซุนหยางกับเวย์เจี๋ยนก็ยังคงอยู่ในโถงประชุม พวกเขากำลังคร่ำเคร่งตรวจสอบความถูกต้องครั้งสุดท้ายของรายละเอียดการคุมลำเลียงเสบียง รหัสคำพูดกับหนังสือยืนยัน รวมไปถึงเรื่องปลีกย่อยอื่นอีกสารพัดที่ดูเหมือนจุกจิกหยาบหยาบแต่แท้จริงแล้วล้วนไม่อาจมีข้อผิดพลาดได้

ยามที่ท้องฟ้าเพิ่งจะมีดลง เวย์เซาก็กลับมาแล้ว

ทั้งที่กองทัพจวนจะเคลื่อนพลอยู่รอมร่อ ทว่าหลายวันมานี้ในห้วงความคิดอันฮึกเหิมของเว่ยเซ่าซึ่งแทบจะผูกการศึกยึดครองพื้นที่ไปทั้งหมดนั้นกลับยังคงคุณภาพของสาวน้อยที่กำลังอุ้มท้องทายาทให้แก่ตนอยู่นางนั้น

เขาเดินเข้ามาในเรือนเซ่อหยาง ทันทีที่ซ็อนตาขึ้นก็เห็นแสงไฟสีเหลืองสลัวซึ่งกรองผ่านหน้าต่างออกมา ฝีก้าวของเขาชะงักเล็กน้อยในหัวใจค่อยๆ พริ้งพริ้วด้วยความสงสารระคนอาวรณ์อันเข้มข้น ครึ่งเดือนมานี้ไม่ว่าเขาจะกลับตีคัตตี้นเพียงใด แสงไฟหลังหน้าต่างบานนี้ล้วนจุดสว่างเพื่อเขาเสมอมา

เขาย่างเท้าเร่งความเร็วไปถึงเชิงบันได หญิงรับใช้อาวุโสที่เข้าเวรอยู่เมื่อมองเห็นเขาแล้วกำลังจะเดินตรงมาต้อนรับ เขาก็แสดงท่าทีให้นางเงียบเสียงไว้ ตนเองเพียงเดินปราดขึ้นบันไดไปถึงหน้าประตูในไม่กี่ก้าว ผลักเปิดประตูที่จับไว้อย่างแผ่วเบา ก่อนเดินอ้อมฉากบังลมอย่างเบาเมื่อเบาเท้าเข้าไป แล้วก็เห็นว่าเสี่ยวเจี๋ยยังมีไดเอนนอนอยู่บนเตียง

นางนั่งหันหลังให้เขาอยู่เบื้องหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง บนโต๊ะวางกระบอกจดหมายที่เปิดออกแล้วกระบอกหนึ่ง

นางก้มหน้าอยู่ดูคล้ายกำลังอ่านจดหมาย ครั้นได้ยินเสียงฝีเท้าของเขาเดินเข้ามา นางก็วางจดหมายฉบับนั้นพับทบแล้วถือโอกาสทับไว้ได้กล่องเครื่องประทีนโคม

เว่ยเซ่าเดินมานั่งคุกเข่าด้านหลังภรรยา ก่อนจะสวมกอดเอวนาง พลางแนบฝ่ามือบนหน้าท้องที่นูนขึ้นเล็กน้อย "ใครส่งจดหมายมาหรือ"

เสี่ยวเฉียวเหลียวหน้ากลับไปสบสายตาเขาก่อนจะคลี่ยิ้มตอบ
"พี่สาวข้าที่หลังปี เมื่อครู่แม่ทัพข่านำมาส่งให้"

ประกายตาของเว่ยเซ้าไหววูบเล็กน้อย เพียงขานอ้อโดยไม่สบถถาม
อันใดอีก

หลายวันก่อนหยางชินส่งสารแจ้งรายงานข่าวของหน่วยสอดแนม
ที่ซุ่มวางไว้...ความว่าหิวเหียนไปยังอำเภอหลังปีอีกคราแล้ว น่าจะ
ไปเพื่อเยี่ยมคารวะปีจื้อ

ผลเป็นเช่นไรในเวลาอันสั้นยังไม่อาจล่วงรู้ได้ เพียงเห็นแต่ไกลว่า
ปีจื้อส่งหิวเหียนออกจากหลังปีด้วยตนเอง

สามารถไปเยือนถึงเรือนซานสามครั้งสามคราก็เพียงพอให้มองเห็น
ถึงความจริงใจแล้ว คงยากที่จะไม่ประทับใจ

เว่ยเซ้ายื่นใบหน้าเข้าไปสุดตมกลิ่นหอมระรวยจากเรือนผมของนาง
อย่างลึกล้ำพอดหนึ่ง แล้วใช้สันจมูกได้ตึ่งหูที่นิ่มนุ่มและขาวผ่องดุจหยกนั้น
ก่อนจะเอ่ยถามเสียงอ่อนโยน "วันนี้หามาหมานเหน็ดเหนื่อยหรือไม่"

เสี่ยวเฉียวปรายตามองเขาปราดหนึ่ง ในเมื่อหยางชินสวามีรักดี
ต่อเว่ยเซ้าแล้ว เรื่องที่หิวเหียนโผล่เข้ามาในสถานการณ์อันซุลมุน
ของมณฑลสวี่โจวโดยปราศจากซึ่งเค้าวางนี้ นางไม่เชื่อหรอกว่าเว่ยเซ้า
จะไม่ระแคะระคายเรื่องนี้เลยสักนิด ทว่ายามอยู่ต่อหน้านาง เขากลับ
ทำเฉยไม่เอ่ยถึงสักคำ

"ท่านเพียงจำคุณชายแห่งกลางหยานหิวเหียนได้หรือไม่" เสี่ยวเฉียว
อิงซบบนแผงอกของเขาแล้วเอ่ยถาม

เดิมทีเว่ยเซ้ากำลังคลอเคลียใบหูของตนกับนางพลางเลื่อนฝ่ามือใหญ่

ขึ้นสู่เบื้องบนแล้วสอดเข้าสาบเสื่อไปสะกิดเสื่อชั้นในตัวน้อย กระทั่งได้ยิน วาจานี้เขาก็ชะงักไปรอบหนึ่งทว่ามีได้ยุติแต่อย่างใด ยังคงเขี่ยเปิดผ้าเนื้อบาง ที่ห่อหุ้มด้านในขึ้นนั้นต่อ ก่อนจะแนบใจกลางฝ่ามืออันหยาบกร้านนิคๆ กอบกวมลงบนผลท้อคู่งามซึ่งทั้งนี้มิละมุนทั้งแปรเปลี่ยนเป็นอวบอิมขึ้นทุกวัน จากการตั้งครมร์

"เอ๋ยถึงเขาทำอะไรแล้ว" น้ำเสียงของเว่ยเซ้าเรียบเฉยขณะบรรจง คลึงเคลื่อนและสัมผัสกับความนุ่มหยุ่นของผลท้อทั้งคู่ที่อยู่ในฝ่ามือตน

เสี้ยวเฉียวบังคับพามีอใหญ่ยื่นออกไปจากสาบเสื่อ ก่อนผลจะจาก แผลงอกของเขาแล้วหมุนกายมานั่งคุกเข่าประจันหน้ากัน

"แม้ท่านพี่จะไม่ได้ถามว่าในจดหมายของพี่สาวข้าพูดอย่างไรบ้าง ทว่าข้ากลับปรารถนาจะบอกเล่าต่อท่านพี่"

สายตาทั้งคู่ของเว่ยเซ้าจับจ้องบนดวงหน้านาง

"พี่สาวเล่าว่าหลวงหย่าอ่องให้เกียรติมาเยือนถึงสามครั้งก็เพื่อ เชื้อเชิญพี่จื่อไปรับใช้ ทว่าจนแล้วจนรอดพี่จื่อก็ได้ตปากรับคำ พี่สาว ยังบอกว่าพี่จื่อรู้ว่าเรื่องที่หยางซิ่นถอนทัพนี้เกิดจากเจตนาของเยียนโหว ในเมื่อความเข้าใจผิดถูกขจัดสิ้นแล้ว เขาก็ไม่ปรารถนาให้เกิดเหตุขัดแย้ง อื่นได้อีก ข้ารู้ว่าพี่จื่อเป็นคนยึดมั่นในสัจจะ เขาทำเช่นนี้ท่านพี่คงจะวางใจ ได้แล้วกระมัง" เสี้ยวเฉียวเอ่ยตามตรงโดยไม่ปิดบัง

เว่ยเซ้าเพิ่งพิศสองตาของนาง ชั่วอึดใจต่อมากลับเอ่ยขึ้นว่า "ข้าไม่ชอบหลิวเหยียน"

ถ้อยคำของเขากับสิ่งที่นางพูดไปเมื่อครู่เป็นคนละเรื่องกันชัดๆ

"หมาหนมาหน เขาคืออดีตคู่หมั้นของเจ้า และข้าก็รู้ว่าเจ้าเคยมี

ใจตรงกับเขา บัดนี้เขาจงใจกระทำเช่นนั้นย่อมมุ่งหมายที่จะช่วงชิงให้ได้ห้า เช่นเดียวกัน ฉะนั้นหากวันหน้าเขาตกมาอยู่ในกำมือข้าเมื่อไร ข้าก็จะไม่ยั้งมือไว้ไมตรีเป็นอันขาด เจ้าอย่าได้ตำหนิข้าเลย!" เขาเอ่ยเน้นทีละคำ ด้วยน้ำเสียงที่หนักหน่วงยิ่ง

เสี่ยวเฉียวตะลึงวูบ นางมิได้นึกถึงหลิวเหยียนผู้นี้มานานมากแล้ว ทว่ายามนี้ความทรงจำล้วนพรุ้งพรูออกมาอีกครา ทั้งห้วงฝันเกี่ยวกับ ภาพช่วงสุดท้ายในชาติก่อน ตั้งแต่ละภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลัง ถูกเขาลักพาตัวระหว่างทางที่นางถูกส่งไปยังเมืองอวิ๋หยางในวันรุ่งขึ้น หลังจากเข้าพิธีมงคลกับเว่ยเซ้าเมื่อสองปีก่อน สายตาอันแปลกพิกล ที่หลิวเหยียนจับจ้องมาเมื่อถูกนางปฏิเสธอย่างนุ่มนวลนั้น จนทุกวันนี้ เมื่อนางหวนระลึกถึงก็ยังคงจำได้อย่างชัดเจน

นางเจียบังนไปทันใด

"ในจดหมายของพี่สาวเจ้ามีเอ่ยถึงเรื่องอื่นที่เกี่ยวข้องกับหลิวเหยียน บ้างหรือไม่" เว่ยเซ้าถามขึ้นอีกด้วยน้ำเสียงที่ฟังคล้ายไม่ใส่ใจ

เสี่ยวเฉียวดั่งเลเล็กน้อย ขณะกำลังจะส่ายหน้าปฏิเสธ เว่ยเซ้า ก็โน้มกายมาด้านหน้า ยกมือยื่นไปหยิบจดหมายผ้าไหมฉบับนั้นที่ถูกลง ทับไว้ใต้กล่องเครื่องประทีนโคมออกมา

เสี่ยวเฉียวไม่คิดว่าเขาจะหยิบจดหมายต่อหน้านางเช่นนี้ หัวใจจึงเต้นกระตุกดูบ

ทันทีที่เห็นมือของเขาแตะถูกจดหมายผ้าไหม นางก็ยกมือวางกดลง บนหลังมือของเขาตามจิตใต้สำนึก

เว่ยเซ้าเงยหน้าขึ้นฟังตามองนาง

เสี่ยวเฉียวตกใจพร้อมตระหนักได้ว่าไม่เหมาะสม
ถ้อยคำของหลิวเหยียนที่ฝากมาในท้ายจดหมายของต้าเฉียวนั้น
สัญญาตมบอกนางว่าไม่เหมาะที่จะให้เว่ยเซ้าได้เห็น

ศึกใหญ่ใกล้จะปะทุขึ้นแล้ว แน่แน่นอนว่าเจตนาเดิมของนางคือ
ไม่ปรารถนาให้เขาเกิดความระแวงแคลงใจโดยใช้เหตุ ทว่าการที่นาง
ขัดขวางเขาไว้เช่นนี้เกรงว่ามีแต่จะให้ผลในทางตรงกันข้าม ดังนั้นนางจึง
คลายมือออกแล้วเอ่ยว่า "หากต้องการอ่านจริงๆ ท่านก็อ่านเองแล้วกัน"

เว่ยเซ้าสบตานาง ชั่วครู่ก็ค่อยๆ คลายมือจากจดหมายผ้าไหม
ซึ่งอยู่ระหว่างร่องนิ้วของตนแล้วนั่งยี่ตกายตรงเช่นเดิม

"ข้าต้องการให้เจ้าบอกข้าด้วยตนเอง" น้ำเสียงของเขาอัดแน่น
ด้วยคำสั่ง

เสี่ยวเฉียวลอบถอนหายใจ

"ในจดหมายฝากถ้อยคำมาส่วนหนึ่ง ความว่าเขาละวางเรื่อง
ในอดีตแล้ว ขออวยพรจากแดนไกลให้ข้าอยู่ดีมีสุข...เช่นนี้ดียิ่งมิใช่หรือ"

เว่ยเซ้ามีสีหน้านิ่งขริม เนิ่นนานไม่พูดจา สุดท้ายจึงคลี่ม้วนกระดาษ
รับว่า "ใช่ ดียิ่ง"

จบคำเขาก็กางสองแขนมาหา เสี่ยวเฉียวจึงกระเียบเข้าไปใน
อ้อมกอดของเขา

ชายหนุ่มก้มหน้าลงจุมพิตกลีบปากอันหอมกรุ่นชุ่มชื้นคู้่นั้น ทว่าลูๆ
เขาก็นึกถึงข่าวลือที่แพร่สะพัดมาจากฝั่งทิศใต้ของแม่น้ำหวงเหอว่าชิงชวิน
ประกาศจะจับเป็นเขาแล้วชิงตัวเสี่ยวเฉียวเข้าสู่หอดอกบัว แม้รู้ดีว่านี่
เป็นเพียงการแสรังวางโตข่มขวัญ เป็นลูกไม้สกปรกที่ใช้ลุ่มใจจิตใจ

ก่อนการศึก มุ่งหมายที่จะก่อวินาศกรรมของเขาเท่านั้น แต่ในใจของเขา ยังคงเกิดไฟโทสะคุ้ขึ้นนิดๆ อยู่ดี ด้วยเหตุนี้ขณะติดพันอยู่กับกลีบปาก ของนาง เร็วแรงที่ใช้จึงเพิ่มพูนขึ้น

แม้เพียงจะล่องเข้าสู่ช่วงต้นของฤดูเหมันต์ และสภาพอากาศในเมือง ซินตูก็มีได้เห็นหนาวเท่าที่เมืองอวี๋หยาง ทว่าเพื่อให้การดูแลเสี่ยวเฉียว มังกรดิน* ที่อยู่ใต้พื้นเรือนซ่อหยางของจวนซิ่นจึงถูกจุดไฟแล้ว ภายใน ห้องยามนี้อบอุ่นดังฤดูวสันต์ ให้อุ่นในกายของเว่ยเซ้าจึงยิ่งเพิ่มขึ้น อย่างรวดเร็ว

นับแต่ตรวจพบว่าเสี่ยวเฉียวมีครรภ์จวบจนปัจจุบัน ตลอดช่วง สองสามเดือนมานี้เว่ยเซ้าก็ยังคงนอนเคียงนางเช่นเดิม

ด้วยกลัวว่านายท่านจะไม่รู้การครวไม่ครว ซุนเหนียงจึงแอบกำชับ เสี่ยวเฉียวว่ามีอาการหมอลเป็นอันตราย ต่อมาเมื่อจงเอ๋อมาถึงก็เป็นกังวล เช่นกันว่าคุณสามีภรรยาหนุ่มสาวนอนร่วมเตียงกันทุกราตรีอาจหักห้ามใจ มิได้ไปชั่วขณะ ดังนั้นจึงเคยหาโอกาสสื่อความถึงเรื่องนี้ต่อหน้าเว่ยเซ้า แล้วอย่างอ้อมค้อม

อันที่จริงต่อให้ไม่มีคำเตือนของจงเอ๋อ เวย์เซ้าเองก็ระมัดระวัง เป็นอย่างยิ่ง

นับแต่เสี่ยวเฉียวตั้งครรภ์ เนื่องจากทั้งวันนางดูอ่อนเพลียไม่สดชื่น นางในสายตาของเขาก็จึงกลายเป็นหุ่นแก้วเคลือบสีขึ้นหนึ่งทีเพียงกระทบถูก ก็กลัวว่าจะแตกร้าง อยากรว่าแต่เพื่อฝันที่จะได้สนิทสนมกับนางเลย กระทั่ง กลางคืนยามหลับไหลเขาก็เปลี่ยนเป็นสงบเสงี่ยม กลัวว่าตนจะवादชา

* มังกรดิน (ตั๊กแตน) คือทางใต้ดินซึ่งขุดไว้ใต้เรือนโดยเฉพาะदानักในวังเพื่อนำส่งให้อุ่นจากเตาไฟที่จุดอยู่ ตรงปากทาง

ไปทับถูกท้องของนางได้

เพียงแต่อดกลั้นมาเนิ่นนานเพียงนี้แล้ว หากมองไม่เห็นก็ยิ่งพอ
ทำเนา แต่ในเมื่อมีโคมระยาศราญปานลุ่มชาติลุ่มเมืองอยู่ตรงหน้าทุกวัน
ทั้งนางยังเป็นของเขาก็ด้วย ทว่ากลับได้แต่มองโดยไม่อาจแตะต้อง
นี่เป็นความทรมานอย่างหนึ่งโดยแท้ ยิ่งคิดว่าพรุ่งนี้ก็จะต้องจากไปแล้ว
เขาจึงทนไม่ไหวอีกต่อไป

ชายหนุ่มซ้อนอุ้มภรรยาขึ้นกลางอากาศแล้วพานางมาส่งถึงบนเตียง
เขาฟุบอยู่ตรงหน้าอกนุ่มพลาจุมพิตนางอย่างเร่าร้อน ขณะที่มือ
ก็มีได้อยู่ว่าง แหวกเปิดسابเสื้อของนางทันใด

เมื่อซุดแพรบางของนางถูกเปลื้องออกกึ่งหนึ่งก็เผยให้เห็นไหล่ผ่อง
ดุจสลักเสลาขึ้นจากหยก พร้อมกับนั้นผลท้อที่อ้อมประณีตสีชาวพิสุทธิ์
สองผลก็ดันตัวออกจากใต้ร่มผ้าที่เคยปิดบังเอาไว้ เผยโฉมอันขาวละลาน
จนแทบจะแยงตาเขาทีเดียว

เว่ยเช่าเพิ่งพิศแว่นหนึ่ง ก่อนจะคลั่งเคลื่นผลท้อทั้งคู่อย่างเนิบช้า
และเพิ่มแรงมือขึ้นทีละน้อย สูดทำยศิระระของเขาที่ซุกซบลงไปอีกรอบ
ครั้งนี้เขากดใบหน้าลงไปทั้งดวง

เพียงครู่เดียวเท่านั้นหยดเหงื่ออันร้อนระอุก็แตกพลั๊ก อาบซิลม
แผ่นหลังของเขาไว้ชั้นหนึ่ง

จู่ๆ เขาก็ผละจากนางในฉับพลัน ก่อนจะทิ้งร่างหงายลงบนหมอน
หอบหนักกราวกับจวนจะหายใจไม่ออกขณะเอ่ยจึงมา "ในห้องนี้ร้อนอ้าว
เหลือเกิน ข้าอดสู้อุ่นแทบทนไม่ไหวแล้ว...ขอไปอาบน้ำก่อน"

เว่ยเช่ากระตุกผ้าห่มมาปิดคลุมเรือนร่างอันงามอ่อนช้อยของนาง

ไว้อย่างมิดชิด จากนั้นพลิกกายลงจากเตียงพุ่งปราดเข้าห้องอาบน้ำ
ไปทันที

เสียงน้ำซ่าๆ ดังออกมาจากในห้องอาบน้ำ

เว่ยเซ้าวิ่งอยู่ด้านในเป็นนานสองนาน จวบจนฝนกดข่มเพลิงปรารถนา
ที่ทะเลงใจอยู่ลงไปได้แล้วถึงค่อยระบายลมหายใจยาวเหยียด ก่อนจะ
คลุมเสื้อตัวหนึ่งลวกๆ แล้วเดินออกมา

เห็นเสื้อวเฉียวยังคงขดร่างอยู่ในผ้าห่มเช่นเดิม นอกผ้าห่ม
เผยออกมาเพียงดวงหน้าน้อยๆ พวงแก้มอมชมพูนั้นขึ้นสีแดง ดวงตา
หลับปริ้มคล้ายเข้าสู่ห้วงนิทราไปแล้ว เขากลับหายใจขึ้นเตี้ยไปใหม่
พอกอดนางเข้าสู่อ้อมอกอีกครั้งก็ต้องตะลึงงันอย่างช่วยไม่ได้

เรือนร่างอรชรเนียนลื่นซึ่งถูกห่อหุ้มอยู่ภายใต้ผ้าห่มแพรวามนี้
ไม่มีอาการใดเลยสักชิ้น นางเพียงขดนิ่งไม่ไหวติงอยู่ในอ้อมอกของเขา

"หมานหมาน..." หัวใจของเว่ยเซ้าเต้นรัวเร็วขึ้นอีกหน เพลิงปรารถนา
ที่เพิ่งกดข่มลงไปอย่างยากเย็นพลันลุกโหมขึ้นมาแล้ว

เพียงเห็นแพขนตาทั้งคู่ของสองตาที่ปิดอยู่นั้นสั้นไหนนิดๆ เขาก็
ออกอาการหายใจติดขัดเล็กน้อย

มือเล็กที่นิ่มนุ่มข้างหนึ่งพลันยื่นมาหา ก่อนไล่วนแผ่วเบาไปบน
กล้ามเนื้ออันกระชับกำยำและเรียบลื่นของเขา

รูขุมขนทั่วสรรพางค์กายของชายหนุ่มพลันผ่นคลายพร้อมๆ กับ
ขนอ่อนที่ลุกชูขึ้นทันใด

มือเล็กยังคงปลอบประโลมเขาด้วยรักพรางเคลือบลงสู่เบื้องล่าง
ไปที่ละน้อย

เวย์เซ้าหลับตาลง สีหน้าแม่เกร็งเพียงใดทว่าในลำคอกลับเปล่งเสียง
คร่ำครวญอย่างแสนพ้อใจ ประดุจแมวดำตัวหนึ่งที่ได้อาบแสงตะวันในฤดูเหมันต์
ทั้งยังได้นายหญิงอุ้มขึ้นตักมาลูบไล้

ยามอื่น ทั้งในและนอกจวนขึ้นล้วนสว่างไสวไปด้วยแสงไฟ
พวกหลิเตียนและเวย์เหลียงอยู่ระหว่างทางขณะกำลังนำหน่วย
องครักษ์ในชุดเกราะอันยาววิบจับตาควมม้ามายังจวนขึ้นเพื่อเตรียมรับ
เวย์เซ้าออกจากเมือง

ส่วนเสี่ยวเฉียวกำลังก่อกวนเหตุเกิดมังกงรตัวสุดท้ายตรงช่วงเอว
ของชุดเกราะให้เวย์เซ้า จากนั้นจึงคลี่ยิ้มกล่าวว่า "ท่านย่ามีจดหมายมา
บอกให้ข้าส่งท่านไปศึกแทนนางด้วย ข้ากับลูกของเราจะคอยท่านกลับมา
พร้อมชัยชนะ"

เวย์เซ้าผงกศีรษะตอบ "วางใจรอข้ากลับมาเถอะ" เหมือนเขาจะ
ดูคิดอะไรขึ้นได้จึงเอ่ยเสริม "เมื่อวานท่านกงซุนเตือนข้าว่าต้องป้องกัน
ซึ่งขวัญจะฉวยโอกาสลอบบุกก่อวุ่นเหี้ยมใจว ข้าใคร่ครวญดูแล้ว
จะให้หยางชินอยู่รอคำสั่งก่อน หากเป็นไปตามที่ท่านกงซุนคาดไว้
ข้าจะให้เขายกทัพไปช่วยเหลือ"

เสี่ยวเฉียวเอ่ย "ท่านพี่ใคร่ครวญรอบด้าน หมานหมานซาบซึ่งใจ
ยิ่งนัก ข้ารู้ว่าศึกนี้สำคัญต่อท่านพี่มาก หากหยางชินมีภารกิจอื่นอยู่แล้ว
ท่านพี่ก็สั่งโยกย้ายไปก่อนได้อย่างเต็มที่ วันนี้ข้าจะส่งจดหมาย
ไปเหี้ยมใจเตือนให้ท่านพ่อเตรียมการป้องกันโดยด่วน หากไร้กำลัง
จะปกป้องตนเองจริงๆ ถึงตอนนั้นค่อยขอความช่วยเหลือจากท่านพี่

อีกครั้ง"

เว่ยเซ้าเพิ่งพิศนาง ชั่วครู่ให้หลังจึงพยักหน้าเล็กน้อย

"นายท่าน แม่ทัพเหลยแจ้แจ้งว่าเหล่าแม่ทัพมาถึงนอกจวนขึ้นแล้ว
ขอเชิญนายท่านไปเช่นธงรบและตรวจพลเจ้าคะ" จงเฝ้ารายงานอยู่นอกประตู

"ท่านพี่ไปเถิด" เสี่ยวเฉียวยิ้มกล่าว

เว่ยเซ้าห่มนกายเดินมุ่งไปด้านนอก แต่แล้วก็ชะงักฝีเท้า เขาเดิน
ย้อนกลับมาถึงข้างกายนางแล้วยื่นแขนรวบนางเข้าสู่อ้อมอกกดไว้แนบแน่น

กำลังแขนมหาศาลนั้นราวกับทะลวงผ่านชุดเกราะอันแข็งแกร่ง
แทรกซึมเข้ามาสู่กล้ามเนื้อและกระดูกของเสี่ยวเฉียวที่ละน้อย

เว่ยเซ้าก้มศีรษะลงจุมพิตบนหน้าผากนางก่อนจะคลายวงแขน
เขาเดินไปเปิดประตูแล้วก้าวยาวจากไป

ยามฝันฟ้าบุรพาวจวนสว่าง เสี่ยวเฉียวยืนอยู่บนยอดหอถ่านไถ
โดยมีจงเฝ้ากับซุนเหนียงเคียงข้าง นางทอดสายตามองไกลออกไปนอก
กำแพงเมืองทิศใต้ นอกจากขุนเขา ลำน้ำ และท้องทุ่งแล้ว ก็ยังมีธงทิว
เนืองแน่นปานหมู่ดาว ทนวนงเดือนวิบวาวดั่งสายฟ้า ทัพใหญ่ของเว่ยเซ้า
ค่อยๆ เคลื่อนพลมุ่งลงใต้แล้ว

ฤดูเหมันต์ปลายรัชศกไท่อันที่สอง ทัพใหญ่ของซิงชวินออกจาก
เมืองลั่วหยาง ผ่านด่านหู่เหลามาตั้งทัพอยู่นอกด่านตรงฝั่งทิศใต้ของ
แม่น้ำหวงเหอ

สองทัพคั่นกลางด้วยสายน้ำ สังเกตการณ์กันและกันอยู่ครึ่งเดือน

ในที่สุดซึ่งชีวิตก็เป็นฝ่ายทนไม่ไหว เลือกรวันส่งซึ่งเหยียบบุตรชายของตน กับตั้งชีวิตให้ผืนน้ำที่พ่ช้ำแม่ น้ำจากท่าช้ำมปากหู่เหลาไปด้วยวิธี ผูกเรือต่อกันเป็นสะพาน หมายถึงที่ตรงไปบุกตีค่ายใหญ่ของเว่ยเซ้า ซึ่งตั้งอยู่ที่ท่าช้ำมปากหู่เหลา

เว่ยเซ้าจึงส่งถ่านผูกกับเหลยเหยียนให้นำไพร่พลหนึ่งหมื่นไปปักธงทิวลงว่ามีทหารอยู่ที่วังตึกเหนือ จากนั้นระดมยิงเกาทัณฑ์ต่อเนื่อง เป็นระลอก ทำที่สกัดขวางการช้ำมแม่ น้ำของอีกฝ่ายอย่างสุดกำลัง รोजนกำลังหลักฝ่ายซึ่งชีวิตช้ำมแม่ น้ำมาได้เกินครึ่งถึงได้หยุดยิง ก่อนจะสู่วางถอยพลางเพื่อหลอกล่อข้าศึกเข้ามาในวงล้อมที่ซุ่มรออยู่แล้วล่วงหน้า

สิ้นเสียงกลองไฟอันสะท้านฟ้าสะเทือนดินหนึ่งหน หลี่เตียนจางเจี้ยน หลี่ฉิง และเว่ยเหลียงก็นำทหารที่ซุ่มซ่อนอยู่ทั้งสี่กองออกมาฆ่าฟัน ตั้งชีวิตกับซึ่งเหยียบตั้งตัวไม่ติดถึงกับออกคำสั่งผิดพลาด ทั้งสองไม่อาจต้านทานการโจมตีอันเฉียบขาดดุจดั้นได้ไหว พวกกันถอยร่นกลับมายังสะพานเรือหมายจะถอนทัพหนี

แต่ไม่คิดว่าสะพานเรือซึ่งผูกติดกันหลายสิบลำนั้นได้ถูกพลธนูบนหลังม้าซึ่งเว่ยเซ้าให้ซุ่มอยู่ฝั่งตึกเหนือของท่าช้ำมปากหู่เหลา ตั้งแต่แรกแล้วยิงเผาด้วยลูกธนูไฟซุบน้ำมันลง* สะพานเรือถูกทำลายลงท่ามกลางแสงเพลิงและควันหนาที่บ ส่งผลให้ทัพผู้รุกรานไร้ทางถอยซ้ำร้ายทหารแดนเหนือก็ไล่ล่ามาถึงแล้ว

หลังเผชิญการศึกอันดุเดือดไปหนึ่งศึก ทัพฝ่ายซึ่งชีวิตบ้างถูกเด็ดชีพ บ้างถูกจับเป็นเชลย บ้างร่วงตกล้ำ สูญเสียไปอย่างมากมาย ซึ่งเหยียบเอง

* น้ำมันลง คือน้ำมันซึ่งสกัดได้จากเมล็ดของต้นโหยวถง (มะเขายหิน) มีคุณสมบัติแห้งเร็ว ขึ้นเงา ติดแน่นทนความร้อน

ก็ถูกยิงสังหารด้วยท่าเกาทัณฑ์ ส่วนดิงชีวีสำแดงความกล้าเช่นฆ่า
 ฝ่าวงล้อมอันแน่นหนาออกไปจนได้ เขานำทหารที่เหลือหนีหัวซุกหัวซุน
 ไปทางตะวันตกกว่าร้อยลี้ สุดท้ายพบเรือข้ามฟากลำหนึ่งจึงบังคับเรือ
 ข้ามแม่น้ำ พายกลับมาอย่างหมดสภาพดูจนคนโกรน

ศึกแรกที่ท่าข้ามฟากหูเหลา ซึ่งชิววินสูญเสียไพร่พลไปหมื่นเศษ
 ประเดมิศึกด้วยความปราชัยเช่นนี้ ทั้งยังเสียบุตรชายไปหนึ่งคน ทันที่
 ที่รู้ข่าว ซึ่งชิววินก็ทูปอกกระที่บเท้า รวดราวจนแทบไม่ยอมมีชีวิตอยู่
 ล้นคำสาบานจะขอชำระแค้นล้างความอับยศนี้ให้จงได้

ครึ่งเดือนต่อมา ซึ่งชิววินต่อสะพานแพขึ้นบนเรืออีกหน ครึ่งนี้ได้รับ
 บทเรียนแล้วจึงทิ้งกำลังพลอยู่ฝั่งสะพานด้วย ส่วนตนเองนำพาทัพใหญ่
 ข้ามแม่น้ำไปอีกเป็นรอบที่สอง

เว่ยเซ่าเป็นผู้นำทัพคอยดักรุมโจมตีซึ่งชิววินบนท้องทุ่งทิศเหนือ
 ของแม่น้ำหวงเหอด้วยตนเอง สองฝ่ายต่างทุ่มกำลังหลักเข้าสู่สนามรบ
 รวมกันทั้งสิ้นหลายแสนนาย

การศึกอันดุเดือดดำเนินไปเป็นช่วงๆ สองฝ่ายต่างมีผู้บาดเจ็บ
 สูญเสีย

จวบจนกลางราตรีหนึ่งในอีกครึ่งเดือนให้หลัง เมื่อถึงหยางฝั่งทิศใต้
 ของแม่น้ำหวงเหอพลันปรากฏเพลิงกลุ่มใหญ่พวยพุ่งขึ้นท่วมฟ้า

คลังเสบียงของซึ่งชิววินซึ่งตั้งอยู่ที่นี้ถูกทัพล้อมรบของเว่ยเซ่าอย่าง
 หยางขึ้นกับแก้วเฉียนจูโถมโดยไม่คาดฝัน ทหารรักษาการณ์ตั้งตัวไม่ติด
 เสบียงสิบส่วนจึงถูกไฟไหม้ครั้งใหญ่เผาผลาญไปหกถึงเจ็ดส่วน

เมื่อข่าวแพร่สะพัดออกไป ขวัญทหารฝ่ายซึ่งชิววินก็ระส่ำระสาย

อย่างหนัก เว่ยเซ้าจึงฉวยจังหวะนี้ยกพลมหาศาลมาถล่มซ้ำ ซึ่งชีวิต
ไม่อาจต่อกรได้ไหว เขาหวุดหวิดจะถูกปิดล้อมอยู่ท่ามกลางกองทัพ
อันโกลาหลเสียแล้ว ยี่งดีที่ได้ตั้งขีวี่คุ้มกันจนสุดกำลัง ทั้งยังแลกเปลี่ยน
หมวกเกราะเพื่อช่วยล่อทหารที่ไล่หลังมา ซึ่งชีวิตถึงถอยกลับฝั่งทิศได้
มาได้ที่สุดในที่สุด

เพื่อสกัดข้าศึกที่ตามไล่ล่า ทันทที่ที่ข้ามแม่น้ำมาแล้วจึงสั่งเผาทำลาย
สะพานแพ ทอดทิ้งไพร่พลที่เหลืออยู่เบื้องหลังโดยไม่มียี่ดี

สองศึกล้วนแต่พ่ายแพ้ ชุมกำลังหลักของซึ่งชีวิตบอบซ้ำสาหัส
ความฮึกเหิมสูญสิ้นไปทันใด เขายังไม่เต็มใจที่จะร่วมมือแต่เพียงเท่านี้
ทว่าชั่วขณะนี้ยังไม่กล้าเป็นฝ่ายยกทัพบุกไปอีก ประจวบกับสภาพอากาศ
ที่หนาวจัดขึ้นทุกวัน เขาจึงบัญชาให้เหล่าทหารตั้งกระโจมค่ายกันตรงนั้น
คุมเชิงอยู่ตรงข้ามแม่น้ำกับเว่ยเซ้าไปก่อนชั่วคราว

วันนี้ขณะที่ซึ่งชีวิตทอดตาไปยังปากตรงข้ามมองดูค่ายทิศเหนือ
แล้วทอดถอนใจด้วยความคับแค้นอยู่นั้น ผู้ตรวจการจั้งฉางก็เสนอแผน
ขึ้นว่า "บัดนี้ฝ่าบาททรงเป็นผู้มีบารมีเหนือใครในใต้หล้า เหล่าผู้ปกครอง
ในจังหววนนอกจากกัวเฉวียนกับหยางซิ่นแล้ว ผู้อื่นล้วนศิโรราบต่อฝ่าบาท
ทั้งสิ้น กัวเฉวียนและหยางซิ่นสองคนคิดคบเป็นกบฏตามบัญชาของ
เว่ยเซ้าแล้ว เช่นนั้นก็ปล่อยให้พวกมันลอยนวลไปสักพักก่อน รอให้ฝ่าบาท
ทรงคุมสถานการณ์โดยรวมในแดนเหนือได้แล้วค่อยลงดาบกับสองคนนั้น
ก็ยังไม่สาย หยวนเจ้อเองก็เกรงว่าจะมีใจเป็นอื่น ฝ่าบาททรงมีอาจใช้สอย
ให้ความสำคัญได้ ในบรรดาผู้ปกครองที่เหลือยังมีฮั่นจงโหวเว่ยเย่เจ็งกง
ผู้เป็นสหายแต่้วยเยาว์ของฝ่าบาท ยามที่พระองค์ทรงขึ้นครองราชย์ เขาก็

ถวายหนังสือกราบทูลแสดงความยินดี ไยฝ่าบาทไม่ออกพระราชโองการ
บัญชาให้เขาเร่งนำทัพมาช่วยสนับสนุนเล่าพะยะคะ ประการแรกเป็นการ
เสริมสร้างพระบารมี ประการที่สองยังข่มขวัญเวียงเข่าให้วันเกรงได้"

ซึ่งขวัญพลันยินดี เขารีบส่งจางไปประกาศราชโองการที่เมือง
ฮั่นจงโดยด่วน

เวียงเจิ้งกงรับราชโองการแล้วน้อมเชิญจางไปพำนักที่เรือนรับรอง
ก่อน ส่วนตนเองก็กลับเข้ามายังห้องชั้นใน รอจนเรียกตัวที่ปรึกษาจางเยียน
กับหลิวเสียนเข้ามาโดยพร้อมเพรียงแล้ว สีหน้าของเวียงเจิ้งกงก็เปลี่ยนไป
เขาขำว้างราชโองการฉบับนั้นลงพื้นก่อนเอ่ยด้วยโทสะ "ซึ่งขวัญกับบริวาร
ฮ่องเต้หนีไปไว้ในตำหนักเย็นที่ซานเมืองลั่วหยางทิศตะวันตกแล้วไม่พอ
เขายังเผยอดังตนเป็นฮ่องเต้อีกมิใช่หรือ บัดนี้ไปปราบปรามเวียงเข่า
ก็พ่ายแพ้ให้ทั้งสองศึก ไม่มีปัญญากระทั่งจะข้ามแม่น้ำหวงเหอแล้วยัง
กล้าเรียกข้าไปช่วยสนับสนุนอีกหรือ"

จางเยียนกล่าว "ซึ่งขวัญระดมพลอยู่ทางฝั่งทิศใต้ของแม่น้ำหวงเหอ
ยามนี้เมืองลั่วหยางต้องว่างเปล่าเป็นแน่ ข้าขอเสนอให้นายท่าน
ฉวยโอกาสงามที่หาได้ยากในรอบพันปีนี้ยกทัพไปชิงเมืองลั่วหยางมา
เสียเลย เมื่อยึดได้ลั่วหยางและคุมตัวฮ่องเต้หนีไปได้แล้ว นายท่านก็จะ
สามารถใช้พระนามของฮ่องเต้หนีเรียกเหล่าผู้ปกครองทั่วหล้าให้ร่วมกัน
กำราบซึ่งขวัญได้ ถึงตอนนั้นเบื้องหน้ามีเวียงเข่า เบื้องหลังมีนายท่าน
เมื่อตีกระหนาบทั้งสองทาง ซึ่งขวัญก็มีแต่ทางตายสถานเดียวแล้ว เมื่อใด
ที่ซึ่งขวัญถูกโค่น นายท่านก็จะมี ความชอบในการถวายอารักขา ได้หล้า

“ยังจะมีผู้ใดไม่ยกย่องนายท่านขึ้นเป็นผู้นำอีกเล่า”

หลิวเสียนกล่าวเห็นพ้อง

ขณะที่เยวี่เจ็งก๊งนั่งคิดอยู่นั้น เขาก็ได้ยินคนผู้หนึ่งเอ่ยขึ้นที่หน้าประตูว่า “มิได้ชะงักหรือ!”

ครั้นเยวี่เจ็งก๊งซันตาขึ้นก็พบว่าผู้พูดคือจู่เจ็งที่เพิ่งจากชิงชวี่นมาขอสวามิภักดิ์ตนเมื่อเดือนก่อน

เยวี่เจ็งก๊งซันเคืองอยู่ในใจจึงขมวดคิ้วถาม “เจ้ามีความเห็นอันใดหรือ”

จู่เจ็งเข้ามาด้านในก่อนเอ่ยตอบ “ข้าโชคดีที่ฮั่นจงโหวไม่รังเกียจยอมรับตัวไว้ ดังคำกล่าวที่ว่ากินเบียดหัวของผู้อื่นยอมพึงรับใช้ผู้นั้น ด้วยความซื่อตรง ข้าจึงขอแสดงความคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมา ข้าติดตามชิงชวี่นมานานปี รู้จักคนผู้นี้ดียิ่ง บัดนี้เขายึดถือความคิดตนเป็นที่ตั้ง เลือกลงแต่คนสนิท มากแผนการทว่าไร้ซึ่งความเด็ดขาด ทั้งยังทะเยอทะยานเกินตัว ในอดีตมีทหารเซียงโนมณฑลเหลียงโจวที่อยู่ใต้อาณัติของเผิงเจาให้ใช้สอยได้ ทหารเหล่านั้นห้าวหาญชาญศึก ทว่ายามนี้เผิงเจาเสียเหลียงโจวรวมทั้งทหารเซียงไปแล้ว แม่ทัพและทหารใต้บัญชาของชิงชวี่นน้อยนักจะมีผู้ภักดีที่ไม่ครั้นคร้ามต่อความตาย ย่อมยากจะสำเร็จการใหญ่เป็นแน่

กลับกันเมื่อหันไปดูเว่ยเซ้า คนผู้นี้ทั้งหนุ่มแน่น เปี่ยมด้วยความสามารถมากไหวพริบ ทั้งเจียดขาดอาจหาญ แข็งแกร่งไร้ผู้ต้านทาน ได้บังคับบัญชาก็ยังมีความเก่งแม่ทัพกล้าอีกมากมาย คนผู้นี้ต่างหากคือศัตรูตัวฉกาจสำหรับงานใหญ่ในการรวมใต้หล้าของฮั่นจงโหว บัดนี้

หากปล่อยให้เว่ยเซ่าโค่นล้มซึ่งขวัญลง คมกระบี่ของเว่ยเซ่ายอมจะชี้ลงได้
 มาโดยราบรื่นประดุจผ่าลำไผ่ แสนยานุภาพเกรียงไกรปานเขมือบกลิ้น
 สายรุ้ง ได้หล้านี้จะไม่มีผู้ใดต่อกรกับเขาได้อีก ต่อให้ฮั่นจงโหวยี้ดครอง
 เมืองลั่วหยางเอาไว้ได้ก็เกรงว่าจะมิใช่แผนการที่ยั่งยืน"

สีหน้าดูแคลนแต่แรกเริ่มของเยวี่เจิ้งกงค่อยๆ เปลี่ยนเป็นจดจ่อ
 ครั้นเห็นจู่เจิงหยุดพูดไปจึงรีบเชื่อเชิญให้นั่งลงพร้อมเร่งรัดให้อีกฝ่าย
 กล่าวต่อ

จู่เจิงนั่งลงแล้วจึงเอ่ยเสริม "ตามความเห็นของข้า ฮั่นจงโหว
 ควรสนองราชโองการยกทัพไปปราบเว่ยเซ่าร่วมกับซึ่งขวัญเถิด รวมกำลัง
 ของฮั่นจงโหวกับซึ่งขวัญบดขยี้เว่ยเซ่าทิ้งเสียก่อน เมื่อสิ้นเว่ยเซ่าแล้ว
 ซึ่งขวัญที่เหลืออยู่ก็เป็นเพียงพวกผีสูงเกินศักดิ์ ด้วยความสามารถ
 เหลือสามัญของฮั่นจงโหวแล้ว ซึ่งขวัญมีหรือจะคู่ควรให้ต้องกลัวเกรง"

เยวี่เจิ้งงยินดีเป็นล้นพ้น เขาลุกขึ้นคำนับก่อนกล่าว "ข้าได้ท่านมา
 ก็ราวกับได้ไข่มุกอันล้ำค่า ก่อนหน้านี้เป็นข้าเองที่บกพร่องละเลย ขอท่าน
 อย่าได้ถือสา!"

ชานเมืองลั่วหยางทิศตะวันตกมีตำหนักเยินอยู่แห่งหนึ่งนามว่า
 ตำหนักอูเยียน ในอดีตเคยเป็นอุทยานหลวง ทว่ายามนี้ถูกปล่อยให้
 ทลุคโทรมมานานแล้ว ภายในมีแต่วัชพืชรกเรื้อกับไยแมงมุมและฝุ่น
 ที่จับหนา

นำเวทนาฮ่องเต้ฮั่นหลิวทงซึ่งถูกจับขึ้นเป็นฮ่องเต้หุ่นเชิดตั้งแต่
 วัยแค้เจ็ดขวบ จวบจนทุกวันนี้เขาก็ยังไม่เคยได้สบายใจเลยสักวัน ในอดีต

ถูกคุกคามด้วยอำนาจarmiของซึ่งชีวิตวันทั้งวันต้องอยู่อย่างตัวสั้นนั่งนง
ยามนี้ยังถูกบังคับให้สละราชบัลลังก์แล้วถูกส่งตัวมายังตำหนักเย็น
แห่งนี้อีก

หลิวทงรู้ดีว่าที่ซึ่งชีวิตวันยังละเว้นชีวิตตนอยู่นี้เป็นเพียงลูกไม้ที่กระทำ
ให้คนทั่วหล้าดูเท่านั้น ข้าเรือกต้องลงมือสังหารตนให้สิ้นซากอยู่ดี เขากับ
ข้ารับใช้ส่วนพระองค์ที่เหลืออยู่ข้างกายเพียงไม่กี่คนจึงตื่นผวากลัดกลุ้ม
กันทุกวัน มาอยู่ที่นี้ได้ไม่นานเขาก็ล้มป่วย ทว่าไหนเลยจะมีใครเชิญ
หมอมมาเจียดยาให้ มีแต่ปล่อยให้ไปไปตามยถากรรมเท่านั้น

พริบตาที่ล่วงเข้าสู่เดือนอ้ายของปีใหม่แล้ว ท่ามกลางฟ้าดินอัน
เหน็บหนาว หลิวทงที่ถูกกักขังอยู่ที่นี้มาหลายเดือนก็ซุบผอมจนถึงขั้น
เห็นกระดูก ทั้งไม่รู้ข่าวคราวภายนอกเลยแม้แต่บ่อย

วันนี้ขณะหลังน้ำตาอยู่กับมหาดเล็กซึ่งซึ่ง หลิวทงพลันได้ยินเสียง
ตวาดอันสับสนดังมาจากนอกตำหนักผสมปนเปกับเสียงปะทะกันของอาวุธ
เขานึกว่าซึ่งชีวิตส่งคนมาฆ่าตนแล้วจึงขวัญกระเจิงจนเนื้อตัวสั้นทิ่ม

ซึ่งซึ่งรีบแบกหลิวทงขึ้นหลังแล้วหนีไปทางสวนดอกไม้ท้ายตำหนัก
ทว่าหนีไปได้เพียงไม่กี่ก้าวก็ได้ยินเสียงไล่หลังมา ขณะที่ทั้งสอง
สะดุดล้มลงพื้นหลังดาบี่รอกคมอาวุธทิ่มแทงเข้ามานั้นกลับได้ยินเสียง
ตะโกนขึ้นว่า "ฝ่าบาททรงมีต้องกลัว พวกกระหม่อมมาช่วยพระองค์
หลบหนีออกจากที่คุมขังพะยะค่ะ!"

เมื่อเบิกตาขึ้นหลิวทงก็จดจำได้ว่าผู้มาทั้งสองคนคือแม่ทัพตรวจการวัง
หวังป้ากับรองแม่ทัพต่งเจิง

ปีที่แล้วพอซึ่งชีวิตซึ่งราชสมบัติตั้งตนเป็นฮ่องเต้ก็เช่นฆ่าผู้เห็นต่าง

ครั้งใหญ่ หวังป่าแม้มีโทษระหว่ำมิกล่ำเอื้อนเอ่ย เขาได้แต่ก้มศีรษะศิโรราบตามคนหมู่มากไปก่อน เมื่อเขาล่วงรู้ว่ำอดีตต้องได้ถูกคุมตัวอยู่ในตำหนักอูเยี่ยน ข้ำงกายเหลือมหาดเล็กเพียงสองสามคน กำลังอยู่ในภววะคับขันอย่างที่สุด ในใจเขวจึงอัดอั้นเป็นเท่ำทวี่

หวังป่ำมีไมตรีที่ติดบงตงเจิงมาแต่ไหนแต่ไร หลายวันก่อนตงเจิงนัดพบเขออย่างลับๆ เมื่อทั้งสองพบหน้ากัน ตงเจิงก็แจ้งข่ำวที่ตนเองได้ม่ำว่ำอีกไม่นานซึ่งขวี่นจะปลงพระชนม์อดีตต้องได้แล้ว จบค้ำน้ำหูน้ำตาก็ไหลพราก ขอร้องให้หวังป่ำชวยอดีตต้องได้ออกม่ำเพื่อรักษาแสงสว่างอันริบหรี่ของราชวงศ์ฮั่นเอ่ำไว้ หวังป่ำตัดสินใจเด็ดขาดในทันที ลอบส่งคนในครอบครัวให้แยกย้ายไปก่อน วันนั้จึงนำองครักษ์หลายสิบคนที่ภักดีต่อตนบุกเข้ามาข่ำทหารรักษาการณ์ในตำหนักเย็นแล้วรุดม่ำถวยอารักข่ำ

หวังป่ำและตงเจิงคุกเข่ำกับพื้นก่อนถวยบังคมกล่ำว "โจรเฒ่ำซึ่งขวี่นกระทำการฝืนลิขิตสวรรค์ ทวยเทพและผู้คนต่างลั้วนขุนค้ำ้นพวกกระหม่อมได้ข่ำวว่ำโจรเฒ่ำหม่ำยปองร้ายต่อฝ่ำบาท จึงรีบขวยโอกาสนั้ตะลุยข่ำพันเข้ามาชวยพระองค์ออกจกที่คุมขัง ฝ่ำบาทโปรดเสด็จไปฟังฟังราชนิกุลที่เมืองยงก่อนค้อยออกประกาศปราบปรามซึ่งขวี่นเกิด เรียกกระดมเหล่าผู้ปกครองทั่วหล่ำให้ม่ำถวยอารักข่ำพิทักษ์แผ่นดินราชวงศ์ฮั่นของพวกเรา"

หลิวทงเฟิงจะเป็นเด็กข่ำยที่อ่ำยยังไม่ถึงสิบปี ยามนั้มือเท่ำอ่อนปวกเปียกไปหมดแล้ว ไหนเลยจะสามารถเดินเหินได้อีก ความคิดของตนเองยังไม่มื่อแต่อย่างใด

มรณกรรมจําหน 4

รจนถูกหวังป่าแบกขึ้นหลังออกมาจากตําหนักเย็น กระทั่งได้เห็นศพของทหารรักษาการณ์ที่เคยเฝ้าคุมตบตีบอกว่านายนั้นทอดร่างเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้น กลิ่นคาวโลหิตคั่งปะทะจมูกแล้ว หลิวทงถึงค่อยแน่ใจว่าหวังป่ากับตงเจิงเป็นขุนนางผู้รักดีต่อราชวงศ์ฮั่นและกำลังปกป้องตนอยู่จริงจิตใจของหลิวทงจึงสงบลงได้บ้าง

ไม่แน่ว่าหนีออกมายังไม่ทันพ้นระยะยิงธนูก็จะมีทหารไล่ล่ามาจากทิศทางของเมืองลั่วหยางเสียแล้ว ในที่สุดชาวก็รั่วไหลออกไปจนได้ รongแม่ทัพองครักษ์วังอูตรสวี่เจี้ยนถึงได้นำไพร่พลสองร้อยรูดตามมาด้วยตนเอง

หวังป่ากับตงเจิงคุ้มกันหลิวทงลัดเลาะเส้นทางในป่าหนีตายไปทางทิศตะวันตก ทว่าเพิ่งจะหนีไปได้ไม่กี่สิบลี้ ทหารที่ตามล่าพวกเขาก็ไล่หลังมาถึงแล้ว องครักษ์ผู้ติดตามของหวังป่าแม่เลี้ยงตายต้านขวางเอาไว้ให้ แต่จนใจที่น้ำน้อยยอมแพ้ไฟ ท้ายที่สุดจึงถูกปิดล้อมอยู่กลางทุ่งร้างไร้หนทางให้หลบหนีไปได้อีก

สวี่เจี้ยนถือดาบมาพร้อมกับจิตสังหารที่พุ่งพล่าน ทว่าหวังป่าหาได้ครั่นคร้ามแต่อย่างใด หลังจากบังร่างหลิวทงที่กำลังแผดเสียงร้องให้ไว้ด้านหลังแล้ว เขาก็กวาดดาทอสวี่เจี้ยนที่ยอมเป็นสุนัขรับใช้แล้วเอ่ยต่อทั้งน้ำตา "แผ่นดินราชวงศ์ฮั่นสี่ร้อยปีของเราถึงกับต้องล่มสลายด้วยน้ำมือของโจรเผ่าเช่นนี้! วันนี้ต่อให้ข้าต้องจบชีวิตลงที่นี่ก็นับว่าสมความปรารถนาของขุนนางผู้โดดเดี่ยวแล้ว!"

ขณะที่หวังป่าหลังน้ำตา ตงเจิงก็เหลียวซ้ายแลขวาด้วยสีหน้าร้อนรุ่มคล้ายกำลังรอคอยผู้ใดอยู่

สวีเจี้ยนไหนเลยจะสนใจให้มากอีก เขากุมดาบบุกเข้ามาคว้าคอเสื้อของหวังป้าไว้ ช่วงเวลาที่เงอ่มือหมายจะลงดาบนั้นเอง เบื้องหลังพลันมีลูกธนูชนนกกนางแอ่นดอกหนึ่งยิงมาเสียบเข้ากลางหลังของสวีเจี้ยนพอดิบพอดี สวีเจี้ยนถึงกับล้มลงพื้นสิ้นใจคาที่

เดิมทีหวังป้านี้กว่าวันนี้ตนเองต้องจบชีวิตที่นี้เสียแล้ว ทว่าจู่ๆ กลับบังเกิดจุดพลิกผันขึ้นมาเสียได้ เขาเห็นไพร่พลที่มีได้ชูธงกองหนึ่ง เช่นง่ามาจากด้านข้าง บุรุษที่นำหน้าสุดอยู่ในวัยยี่สิบสามยี่สิบสี่ปี ศีรษะสวมหมวกเกราะพู่แดง บนร่างสวมชุดเกราะมังกรแบกแปดอัญมณีดวงหน้าหมุดจุดดูหยก ราศีโดดเด่นเหนือสามัญ ใต้ร่างครบอาชาพวงพุ่มมายังทิศทางนี้ หวังป้าจึงอดไม่ได้ที่จะตกตะลึง

เหล่าองครักษ์วังอุดรที่ไล่ตามมาพร้อมกับสวีเจี้ยนเห็นผู้เป็นหัวหน้าถูกยิงตายไปแล้ว ข้าไม่ไกลกันยังมีไพร่พลกองหนึ่งง่าพินมาอีก ภายหลังด้านรับอยู่ครู่เดียวจึงพากันหนีเตลิดไป

บุรุษผู้นั้นลงจากม้าแล้วเดินก้าวยาวตรงมาทางหวังป้ากับต่งเจิง หวังป้าที่เพิ่งเจียดตายมาหวุดหวิดยังคงไม่กล้าเชื่อสายตาตนเอง ด้วยไม่รู้จักบุรุษผู้นี้ ขณะตกตะลึงระคนกลางแคลงไม่แน่ใจอยู่นั้น เขาก็เห็นแม่ทัพหนุ่มผู้นี้เดินเข้ามาใกล้ก่อนจะคุกเข่าถวายบังคมต่อหลิวทงที่ยังคงนั่งไร่เรือวแรงอยู่บนพื้น จากนั้นกล่าวว่า "กระหม่อมหลิวเหยียนแห่งหลางหยามาถวายอารักขาล่าช้า เป็นเหตุให้ฝ่าบาททรงได้รับความตระหนก มีโทษสมควรตายหมื่นครั้งพะยะคะ!"

หวังป้านี้ก็อย่างไรก็นึกไม่ถึงว่าหลางหย่าอ่องหลิวเหยียนจะปรากฏกายเช่นเทพสวรรค์จุติลงมา ทั้งยังช่วยชีวิตพวกตนให้พ้นอันตราย

ได้อย่างไม่คาดฝัน เขารีบเดินขึ้นหน้าไปคารวะทันที

หลิวเหยียนกล่าวว่า "แม่ทัพตรวจการวังเป็นขุนนางผู้ปราบศัตรูของราชวงศ์อื่น แม้ข้าจะอาศัยอยู่กลางหยาแดนไกล แต่ก็ได้ยินชื่อเสียงของท่านมานานแล้ว อย่านับพันทอนอายุขัยของข้าเช่นนี้เลย เดิมทีข้าเพียงคิดแต่จะเอาตัวรอดเท่านั้น ทว่าซึ่งชวีนกระทำการผิดลิขิตฟ้า เสียงประณามของราษฎรพลุ่งพล่านดุจน้ำเดือด ทั้งข้ายังรู้มาว่าฝ่าบาททรงถูกคุมขังอยู่ในตำหนักเย็น ให้อุสีกทั้งเจ็บทั้งแค้นยิ่งนัก ข้าในฐานะราษฎรอีกชั้นไหนเลยจะมาเป็นมองไม่เห็นได้เล่า ดังนั้นจึงได้ขวยโอกาสนี้รู้ดมาถวายการช่วยเหลือ สวรรค์ช่างมีตาโดยแท้ พวกเราถึงได้มาพบกันที่นี้เช่นนี้!"

หวังป้ายินดีเป็นล้นพ้น ทางด้านต่งเจิงก็มาคารวะหลิวเหยียนเช่นกัน จากนั้นพวกเขาจึงหารือกันอย่างเร่งรีบ

หลิวเหยียนครุ่นคิดก่อนกล่าวว่า "โจรเฒ่าได้ทิ้งทหารรักษาการณ์อยู่ในลั่วหยางด้วย หากรู้ว่าฝ่าบาทเสด็จหนีออกมาแล้ว เขาจะต้องไล่ล่ามาอีกแน่ ที่นี้ไม่เหมาะจะรั้งอยู่นาน มิสู้เร่งออกเดินทางตามข้าไปพำนักที่กลางหยาาก่อนแล้วค่อยหารือกันให้ถนัดดีกว่าหรือไม่"

หวังป้ากับต่งเจิงล้วนเห็นพ้อง เมื่อแบกหลิวทงขึ้นหลังแล้ว คนทั้งคณะก็รีบรุดไปทางตะวันออก ตลอดทางพวกหลิวทงไม่เพียงต้องแต่งกายปลอมตัวเพื่อหลบหลีกทหารที่ไล่ล่า ทั้งยังต้องนอนกลางดินกินกลางทรายและวกอ้อมเปลี่ยนเส้นทางไปมา พวกของหลิวทงจึงลำบากตรากตรำไม่น้อย

เดิมทีหลิวทงก็ล้มป่วยมานานแล้ว ทั้งได้รับความตื่นตระหนกไปหนึ่งรอบ หลังออกเดินทางมาแล้วอาการจึงยิ่งทรุดหนักลง

วันนี้ในที่สุดก็มาถึงเมืองหยางตูซึ่งอยู่ห่างจากหลวงหยยาในระยะทาง
อีกเพียงไม่กี่วันเท่านั้น

พอรุ่งเช้าหิวเหยียนกับพวกหวังป้าและต่งเจิงก็มาคอยอยู่นอกห้อง
เพื่อรอหิวทงออกเดินทาง ทว่าคอยอยู่นานก็ไม่เห็นอีกฝ่ายออกมาเสียที่
ครั้นเข้าไปในห้องถึงค่อยพบว่าตั้งแต่เมื่อคืนไม่รู้ว่าเป็นยามใด ฮองเต๋น้อย
ได้ทรงสิ้นลมสวรรคตไปแล้ว

คนทั้งหมดมองหน้ากันด้วยความตื่นตระหนกก่อนจะร้องไห้กัน
สุดเสียง

เหลียงจี้เจ้าเมืองหยางตูซึ่งเป็นขุนนางผู้ภักดีต่อราชวงศ์อื่นมาตั้งแต่
รุ่นปู่เมื่อได้ยินข่าวนี้จึงรุดมาร่วมพิธีศพด้วย

หลังร้องไห้ว้อาลัยเสร็จสิ้นแล้ว คนทั้งหมดก็หารือกันรอบหนึ่ง
ต่างเห็นพ้องต้องกันที่จะยกหิวเหยียนขึ้นสืบราชบัลลังก์

แรกเริ่มหิวเหยียนปฏิเสธไม่ยอมรับ บอกว่าตนไร้คุณธรรมความ
สามารถ ไม่อาจนั่งในตำแหน่งอันสูงส่งนี้ได้ ทว่าพวกหวังป้า ต่งเจิง
และเหลียงจี้พากันคุกเข่าวิงวอนไม่ลดละ หิวเหยียนถึงได้จำใจมงกศิระชะ
ในที่สุด

เขากำหนดให้หลวงหยยาเป็นเมืองหลวงชั่วคราวในทันที จากนั้น
จึงบวงสรวงสวรรคตตั้งกรมกองต่างๆ แล้วออกราชโองการประกาศต่อ
ใต้หล้า

เมื่อข่าวนี้แพร่ออกไป เจ้าเมืองในพื้นที่ใกล้เคียงไม่ว่าจะเป็น
มู่ผิง ตงไหล และซย่ามีก็ล้วนพากันมาสวามิภักดิ์ ในราชสำนักหลวง
ก็มีขุนนางใหญ่เช่นไต้วอู่กับเต็งชวิน รวมทั้งขุนนางอื่นอีกยี่สิบกว่าคน

บทประพันธ์ 4

ฉวยจังหวะที่ซึ่งชีวิตยกทัพไปศึกยังไม่กลับมาททยอยมาสวามิภักดิ์
ที่กลางหยาเพื่อสนับสนุนหลิวเหยียนเป็นฮ่องเต้

เพียงไม่นานราชสำนักย่อมซึ่งตั้งขึ้นที่กลางหยาก็ถูกคนทั่วหัวลำ
มองว่าเป็นราชสำนักอันอันชอบธรรม ส่วนลั้วหยางกลายเป็นเมืองหลวง
ของฝ่ายกบฏไป

วันนี้เหล่าขุนนางมาเข้าเฝ้าหลิวเหยียนเพื่อหารือเรื่องปราบปราม
ซึ่งชีวิต

พวกหวังป่ากับไต้วู่เสนอย่างแข็งขันให้ฉวยโอกาสที่ซึ่งชีวิตกำลัง
เปิดศึกใหญ่กับเว่ยเซ้านี้เคลื่อนพลไปกู้เมืองลั้วหยางคืนโดยเร็วที่สุด
ยามที่เอ่ยถึงจุดสะเทือนใจ แต่ละคนล้วนน้ำหูน้ำตาของหน้า

หลิวเหยียนตอบรับปากเปล่าเพื่อปลอบประโลมคนทั้งหมดไปก่อน
รอนจนผู้คนออกไปแล้วจึงร้องต่งเจิงไว้สอบถาม "ท่านมีความเห็นเช่นไร"

ต่งเจิงซึ่งในทางลับได้กลายเป็นนักรบกล้าตายของหลิวเหยียน
ตั้งแต่เมื่อสองปีก่อนแล้วตอบว่า "หวังป่ากับไต้วู่เพียงแต่อวดเก่ง
ด้วยลมปาก ยามนี้แม้ฝ่าบาททรงมีเจ้าเมืองต่างๆ มาสวามิภักดิ์รับใช้แล้ว
ทว่าล้วนแต่เป็นกลุ่มอำนาจเล็กๆ ทั้งสิ้น ไม่อาจให้ความสำคัญได้ กำลังพล
ในพระหัตถ์ที่ฝ่าบาททรงสามารถใช้สอยได้อย่างแท้จริงนั้นยังคงมีอยู่
จำกัดยิ่ง ต่อให้กู้คืนเมืองลั้วหยางได้จริง แต่หากซึ่งชีวิตยกทัพกลับมา
พวกเราจะต้านรับได้อย่างไร ฉะนั้นฝ่าบาทจะทรงพึงพวกหวังป่ามิได้
พะยะคะ"

หลิวเหยียนจดจ่ออยู่ชั่วครู่ก่อนถามขึ้นอีก "คีกระหว่างซึ่งชีวิตกับ

เว่ยเซ้าครั้งนี้ท่านมองแพ้นะไว้อย่างไร"

ปลายปีที่แล้วหลังจากชิงชวินพ่ายแพ้ไปสองครั้งก็ได้เยวี่ยเจิ้งกง เคลื่อนพลมาสนับสนุน เมื่อต้นปีทัพของชิงชวินจึงจู่โจมที่แม่น้ำ หวงเหอผนีกแข็งยกพลมาหาศาลรุกข้ามแม่น้ำไป

ยามนั้นสองฝ่ายเปิดศึกใหญ่กันที่อำเภอเกาถิง เว่ยเซ้าพิจารณา จากสถานการณ์แล้วก็ให้ถอยแนวรับไปยังทุ่งมู่เหยี่ย ก่อนจะได้กลับ โดยใช้ประโยชน์จากแนวป้องกันของค่ายสนับสนุนที่ตั้งไว้ก่อนหน้า จึงสกัดการโจมตีอันเกรี้ยวกราดดุจน้ำหลากของทัพฝ่ายชิงชวินเอาไว้ได้

ถัดจากนั้นสภาพอากาศก็เลวร้ายขึ้น ประสบเข้ากับพายุหิมะซึ่ง รุนแรงที่สุดในรอบหลายสิบปี ทหารและม้าศึกของทั้งสองฝ่ายแข่งตาย ไปนับไม่ถ้วน จำต้องยุติการปะทะกันในสนามรบก่อนชั่วคราว สองฝ่าย ต่างสร้างค่ายของตนขึ้นที่ทุ่งมู่เหยี่ย บัดนี้กำลังคุมเชิงกันอยู่

ต่งเจิงครุ่นคิดชั่วคราวก่อนกล่าวตอบ "เดิมทีโจรเม่าก็ใช้ไพร่พลห้าแสน ผู้กับสามแสน ได้เปรียบทางด้านกำลังพลอยู่ก่อน ยามนี้ยังเชื่อเชิญ เยวี่ยเจิ้งกงมาจับมือร่วมรบด้วยอีก เขี้ยวเล็บยิ่งคมกล้าเป็นเท่าตัว ทั้งทัพใหญ่ก็ข้ามแม่น้ำหวงเหอไปได้แล้ว ตามความเห็นของกระหม่อม เว่ยเซ้ามีโอกาสชนะไม่มากสักเท่าใดนัก สิ่งที่กระหม่อมเป็นกังวลคือ หากโจรโหดชิงชวินกุมชัยเคลื่อนพลกลับมาแล้ว จะต้องยกทัพใหญ่มา โจมตีฝ่าบาทเป็นแน่ ด้วยขุมกำลังของฝ่าบาทในยามนี้ เกรงว่าคงยากจะ ด้านทานได้"

หลิวเหยียนขบคิดไม่พุดจา ก่อนจะถามอีกว่า "ทางด้านหยวนเจ้อ มีข่าวแล้วหรือไม่"

ไม่นานหลังจากที่หลิวเหยียนซิ่นเป็นฮ่องเต้ก็ได้ส่งคนไปพบหยวนเจ้อ
ที่มณฑลซิงโจวแล้ว ทว่าจนบัดนี้ยังคงไม่มีคำตอบจากหยวนเจ้อแต่อย่างใด
ขณะที่ต่งเจิงกำลังจะสายหน้า หลิวซันก็สาวเท้าเดินเข้ามาด้านใน
ประคองกระบอกลีใส่สารด้วยสองมือก่อนคุกเข่ากราบทูลว่าทูตของ
หยวนเจ้อมาถึงแล้ว ยามนี้อยู่นอกตำหนัก กำลังรอฝ่าบาทเรียกตัวเข้าเฝ้า
หลิวเหยียนรับสารมาอ่านคร่าวๆ รอบหนึ่งอย่างรวดเร็ว

หยวนเจ้อกราบทูลมาในสาร ความว่าสกุลหยวนได้รับ
พระมหากรุณาธิคุณจากฮ่องเต้มาทุกสมัย ที่ผ่านมาใครจะทดแทนคุณ
ทว่าอับจนหนทาง ยามนี้ราชสำนักฮั่นได้สถาปนาฮ่องเต้ผู้จะฟื้นฟูราชวงศ์
ขึ้นใหม่แล้ว ตนปลาบปลื้มจนหลังน้ำตา ยินดีนำพาไพร่พลสองแสน
ที่อยู่ในสังกัดมาถวายการรับใช้สนองพระบัญชาเพื่อร่วมกอบกู้บ้านเมือง
เมื่ออ่านจบแววตาของหลิวเหยียนสั่นไหวเล็กน้อย ก่อนส่งต่อ
สารฉบับนั้นให้ต่งเจิง

แรกเริ่มต่งเจิงอ่านจบแล้วยินดีเป็นบ้าเป็นหลัง ทว่าจิตใจต่อมา
กลับเอ่ยด้วยความวิตกกังวล "ฝ่าบาท หยวนเจ้อมาสวามิภักดิ์เช่นนี้
เกรงว่าคงมีเจตนาอื่นเคลือบแฝงอยู่ ฝ่าบาททรงมีอาจไม่ป้องกัน"

หลิวเหยียนเดินไปที่ริมหน้าต่าง เขาทอดตามองออกไปแสนไกล
เงาหลังที่นิ่งสนทนนั่นดูคล้ายไม่สะทกสะท้าน

ทั้งที่จริงสองมือของเขาซึ่งยึดจับลายฉลุบนหน้าต่างอยู่ค่อยๆ
กระชับแน่นขึ้นทุกที จนกระทั่งข้อต่อนิ้วเฟือดขาว เส้นเลือดสีเขียวปูดโปน
เช่นเดียวกับในหัวใจของเขาชั่วขณะนี้ซึ่งถาโถมด้วยเกลียวคลื่น
ที่ซัดโหม

สองปีก่อนภายหลังจากหยวนเจ้อปราชัยต่อชิงชวิน เป็นเหตุให้ชื่อเสียง
 ย่อยยับจนเกือบตัวซ่นคมนับแต่นั้นมา กระนั้นอุฐูที่พอมตายก็ยัง
 ตัวใหญ่กว่าม้าอยู่วันยังค่ำ ต่อให้เขาบากบั่นพากเพียรสักเพียงใดก็ยัง
 ห่างชั้นกับขุมกำลังของหยวนเจ้อในยามนี้ชนิดที่ไม่อาจเพื่อฝันไปเทียบได้
 บัดนี้อีกฝ่ายตอบรับคำชักจูงของเขา ยินดีมาสวมมิภักดิ์รับใช้เช่นนี้
 ย่อมต้องมีเจตนาอื่นเคลือบแฝงเป็นแน่ ซึ่งเขาก็รู้แจ้งแก่ใจดี

ทว่า...แล้วอย่างไรเล่า

ในบรรดาผู้คนมากมายที่ห้อมล้อมอยู่ข้างกายและหนุนเขา
 เป็นฮ่องเต้อยู่ในตอนนี มีผู้ใดที่ปราศจากจุดมุ่งหมายของตนเอง

บ้างทำเพื่อจารึกนามไปชั่วกาลในฐานะวีรชนผู้ภักดี บ้างทำเพื่อ
 ลาภยศสรรเสริญ และแน่นอนว่าย่อมไม่ขาดพวกที่เบนทางเสีย
 ตามทิศทางลมหรือต้องการแสวงหาที่พึ่งพิง

เขาต้องการขุมกำลังของหยวนเจ้ออย่างเร่งด่วน ไม่ต่างกับหยวนเจ้อ
 ในยามนี้ที่ต้องการหุบยี่มฐานะของเขาเพื่อกู้อำนาจคืนมา

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เหตุใดเขาต้องไม่ใช้สอยหยวนเจ้อด้วยเล่า

ท้ายที่สุดแผ่นดินจะตกอยู่ในกำมือของผู้ใด ถึงตอนนั้นก็ต้องดูกัน
 ที่ฝีมือของแต่ละคนเอง

เพื่อวันนี้เขาได้ดกกลั่นรอคอยมานานนักแล้ว

เขาจะไม่ปล่อยโอกาสที่หากพลาดไปแล้วชั่วชีวิตก็อาจไม่มีวัน
 ได้พบเจออีกเป็นรอบสองเช่นนี้ให้หลุดลอยไปเป็นอันขาด

ความแค้นของบ้านเมืองและวงศ์ตระกูล ความอัปยศที่ถูกช่วงชิง
 ภรรยา รวมถึงดวงหน้าอันไร้เยื่อใยขณะหญิงคนรักเอ่ยกับเขาว่าอดีต

ไม่อาจไขว่คว้า ดวงหน้าซึ่งมักผุดขึ้นจากส่วนลึกของหัวใจในทุกราตรี
ที่เขาอยากเข้าสู่ห้วงนิรทราได้นั้น ช่วงขณะนี้คล้ายดั่งแปรสภาพเป็น
กองเพลิงอันรุ่งโรจน์กลุ่มหนึ่ง ซึ่งเริ่มไหม้ไหม้ขึ้นจากก้นบึ้งหัวใจของเขา
จนส่งผลให้เส้นเลือดขยายตัว และจิตวิญญาณแทบสลายเป็นเถ้าธุลี

"ร่างราชโองการแต่งตั้งหยวนเจ้อเป็นสมุหกลาโหมควบตำแหน่ง
แม่ทัพใหญ่ ถูตราทองสายม่วง ให้รุดมาถวายงานโดยด่วน"

หลิวเหยียนหมุนกายซ้ๆ กลับมาแล้วเอ๋อด้วยน้ำเสียงที่เรียบสงบ

บนพื้นที่อันรกร้างของทุ่งมู่เหยี่ย ลมเหนือด้ารามหวีดหวิว หิมะ
หนาหนักปลิวว่อน ธงซึ่งปักอยู่เหนือยอดกระโจมในค่ายทหารถูก
กระแสลมบ้าคลั่งโหมตีจนโงนเงนอ่อนแอ รวดกับพริบตาต่อมามี
หลุดปลิวออกไปอย่างไรอย่างนั้น

สถานที่ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองเจาเกอ* มาเพียงเจ็ดสิบสี่แห่งนี้เอง
ที่เคยเกิดตำนานธงขาวขวานทอง** วิหคชาติล้อมเรือน***

ทว่าปัจจุบันนี้เป็นดินแดนอันเห็นบนานาว ทอดมองไกลไปจน
สุดสายตา สิ่งที่ปรากฏให้เห็นมีแต่หิมะอันขาวโพลน

นี่คือฤดูเหมันต์ซึ่งหนาวจัดอย่างยากจะพบพานในรอบหลายสิบปี

* เมืองเจาเกอ คือเมืองหลวงของราชวงศ์ซาง (ราว 1600-1046 ปีก่อนคริสตกาล)

** ธงขาวขวานทอง มีที่มาจากยุทธการมู่เหยี่ยซึ่งเป็นศึกปราบทราชางโจ้วหวังแห่งราชวงศ์ซาง ขณะที่
โจ้วหวังปฐมฮองเต้ราชวงศ์โจว (ราว 1046-256 ปีก่อนคริสตกาล) ตรีศปฐมเจ้าผู้พิทักษ์ก่อนการศึกนั้น
ในพระหัตถ์ขวาดือธงขาว (คือธงประดับขนหางจามรีที่ใช้ในการบัญชาทัพ) ในพระหัตถ์ซ้ายถือขวานทอง
(คือขวานด้ามยาวซึ่งเป็นเครื่องประกอบยศและอาวุธของโอรสสวรรค์) ต่อมากำว่าธงขาวขวานทองจึงถูกใช้
เปรียบเปรยถึงการศึก

*** วิหคชาติล้อมเรือน มีที่มาจากนิมิตมงคลก่อนที่โจ้วหวังจะปราบซางโจ้วหวัง กล่าวคือปรากฏลูกไฟ
ตกจากฟ้าลงบนเรือนที่ประทับของโจ้วหวัง ก่อนจะหมุนวนและกลายร่างเป็นวิหคชาติเปล่งเสียงสะท้อน
ขึ้นเมฆ

แม้เวลาล่วงเข้าเดือนสอง ฤดูกาลอย่างฤดูวสันต์แล้ว ทว่าสภาพอากาศกลับไม่มีแว่วว่าจะเปลี่ยนเป็นอบอุ่นขึ้นเลยสักนิด

สภาพอากาศอันเลวร้ายนี้เป็นอุปสรรคต่อการศึกษามาก ทุกวันล้วนต้องมีข่าวรายงานมาว่าพลทหารและม้าศึกแข็งตาย ผู้ที่เจ็บป่วยจากอากาศหนาวยิ่งมีมากมาย สถานการณ์เช่นนี้ส่งผลให้เว่ยเซ้าไม่อาจจัดกระบวนพลไปเปิดศึกซึ่งหน้ากับทัพของชิงชวินและเยวี่เจิ้งกงได้โดยราบรื่นอีก

ปัญหาซึ่งกวนใจเขาอยู่นี้ก็กำลังกวนใจชิงชวินและเยวี่เจิ้งกงเช่นเดียวกัน

ตั้งนั้นภายหลังศึกใหญ่ที่อำเภอเกาถ้งเมื่อคราก่อน สองฝ่ายจึงไม่เคยได้รบพุ่งกันในศึกใหญ่อีกเลย เพียงเผชิญหน้ากันในศึกที่ไม่เจ็บไม่คั่นบ้างประปราย ผู้ใดก็ไม่มุ่มบ่ามเป็นฝ่ายรุกก่อนอีก ทว่าก็ไม่ยินดีที่จะถอยหลังไปแต่เพียงเท่านี้เช่นกัน

ยามนี้สองฝ่ายต่างตั้งค่ายซึ่งมองเห็นกันได้ในระยะไกลโดยมีแม่น้ำหวงเหอสายเก่าคั่นกลางอยู่ ต่างคนต่างกำลังรอคอยให้สภาพอากาศดีขึ้น ขณะเดียวกันก็กำลังรอดคว้าโอกาสที่จะสามารถโจมตีจุดตายของอีกฝ่ายได้ในคราวเดียว

การคุมเชิงกันเช่นนี้ได้ดำเนินมากกว่าครึ่งเดือนแล้ว
วันนี้เพิ่งจะยามใหญ่ ผืนฟ้าก็เริ่มมืดแล้ว เว่ยเซ้าสวมรองเท้าหุ้มข้อ ยามที่เขาเดินย่ำไปบนหิมะซึ่งสุมนานถึงนองก็บังเกิดเสียงดังสวบสาบ ขณะที่เขาทิ้งรอยเท้าแต่ละรอยไว้บนพื้นหิมะ

เขาเพิ่งกลับจากตรวจการณ์สภาพพื้นที่ของแม่น้ำหวงเหอสายเก่า

ขณะกำลังจะเข้าสู่ประตูค่าย เขาอาศัยแสงสนธยาลำสุดท้ายที่เหลืออยู่
รำไร เห็นได้แต่ไกลว่ามีพลทหารนายหนึ่งยืนตัวตรงพิงอยู่ที่มุมของ
รั้วกำแพงค่าย มือกุมทวนยาวเล่มหนึ่งในอาการแน่นิ่งไม่ไหวติง
บนหมวกเกราะและบ่าไหล่ล้วนปกคลุมด้วยหิมะหนึ่งชั้น

เมื่อเห็นเว่ยเซ้าก็ชะงักงันทำ เหลยเหยียนรีบวิ่งเร็วตรงไปตรวจสอบ
ก่อนจะกลับมารายงานเสียงเบาด้วยสีหน้าอันหนักอึ้ง "ตายแล้วขอรับ"

เว่ยเซ้าเพ่งมองพลทหารที่ยืนแข็งตายนายนั้นอย่างเงิบงัน ครู่หนึ่ง
จึงค่อยหมุนกายเดินเข้าประตูค่ายไป

รอนจนเขาเข้ามาในกระโจมใหญ่ของจอมทัพ เพิ่งถอดหมวกเกราะ
กับเสื้อคลุมตัวหนาที่เกาะเต็มไปด้วยหิมะออก เขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้า
ระลอกหนึ่งดังขึ้นที่นอกกระโจม กงซุนหยางกับเว่ยเฉวียนมาถึงแล้ว

กงซุนหยางกลับมาออกรุนแรงอีกครั้ง ด้วยกลัวว่าเขาจะทานทนต่อ
อากาศที่หนาวจัดไม่ไหว เว่ยเซ้าจึงกำชับเป็นพิเศษให้เติมถ่านไฟ
ในกระโจมของอีกฝ่ายเพิ่มหนึ่งเท่า

เห็นกงซุนหยางพอเข้ามายังไม่ทันจะได้เอ่ยปากพูดก็ไอโซลกก่อนแล้ว
เว่ยเซ้าจึงกล่าวว่า "อากาศหนาวยะเยือกเช่นนี้ มีธรรมาโณดท่านกงซุน
แค่ส่งคนมาแจ้งเป็นพอ เข้าไปที่กระโจมของท่านก็ได้"

กงซุนหยางโบกมือก่อนเอ่ย "ช่วงกลางวันมีข่าวมาว่าอดีตฮ่องเต้
สวรรคตแล้ว พวกหวังปักกับต่งเจิงหนุนหลิวเหยียนขึ้นเป็นฮ่องเต้
หยวนเจ้อไปสวมมิภักดีและได้รับแต่งตั้งเป็นสมุหกลาโหมแล้วขอรับ"

เว่ยเซ้านั่งอย่างสง่าอยู่เบื้องหลังโต๊ะ เกร่างนั่งสนิทไม่ขยับเขยื้อน
มีเพียงดวงตาที่หริ่งเล็กน้อย

เว่ยเฉวียนกล่าวว่า "ตามหลักแล้วเมื่อหลิวเหยียนตั้งตนเป็นฮ่องเต้ ทั้งได้รับกำลังหนุนสองแสนจากหยวนเจ้อ เขาก็น่าจะฉวยโอกาสนี้ เคลื่อนพลยึดลั่วหยางถึงจะสมเหตุสมผล ทว่าหน่วยสอดแนมกลับ รายงานว่าเขาไม่มีความเคลื่อนไหวแต่อย่างใด ดูเหมือนไม่มีเจตนา จะบุกยึดลั่วหยางเลย"

เว่ยเซ้าเอ๋ยเรียบๆ "นี่มีอันใดน่ากังขาเล่า หากหลิวเหยียนยกพลบุก ลั่วหยางในยามนี้ ซึ่งสวี้นจะต้องถอนทัพกลับไปปกป้องที่มั่นของตน แน่นนอน เช่นนี้ไม่เท่ากับเปิดโอกาสให้ข้าได้ฉกฉวยหรือหหรือ สิ่งที่เขา ปรารถนาคือให้ข้ากับพวกซึ่งสวี้นและเยวี่เจ็งกงสูญเสียอย่างหนัก กันทั้งสองฝ่ายก่อน เขาค่อยเข้ามาเก็บเกี่ยวผลประโยชน์โดยไม่ต้อง ลงทุนลงแรงก็เท่านั้นเอง"

เว่ยเฉวียนกล่าวตอบ "นายท่านกล่าวมีเหตุผล ยามนี้สภาพอากาศ แม้นหนาวจัด ทว่าเมื่อพายุหิมะสงบลงก็สามารถเปิดศึกได้ทันที คาดว่า อย่างมากก็ไม่เกินปลายเดือน ชนชั้นเช่นหลิวเหยียนกับหยวนเจ้อไม่คู่ควร ให้ห้วนเกรงแม้แต่น้อย นายท่านแค่ทุ่มกำลังทั้งหมดมารับศึกกับทัพ ของซึ่งสวี้นและเยวี่เจ็งกงก่อนจึงจะถูกขอรับ"

เว่ยเซ้าลุกขึ้นก้าวเดินเนิบนาบอยู่ในระจิมใหญ่ของจอมทัพ ชั่วครู่ จึงค่อยเอ่ยต่อ "สำหรับสถานการณ์ศึกในปัจจุบัน ท่านกงซุนกับเสนาธิการ เว่ยมีความเห็นเช่นไรบ้าง"

กงซุนหยางสบตากับเว่ยเฉวียนปราดหนึ่งก่อนตอบ "ซึ่งสวี้นได้รับความช่วยเหลือจากเยวี่เจ็งกง บัดนี้มีกำลังพลเหนือกว่าฝ่ายเราลิบลับ แม้ทัพและทหารต่างมีขวัญกำลังใจที่ฮึกเหิม ประกอบกับศึกนี้มีใช้การ

ตีชิงเมืองแต่อย่างใด การปะทะด้วยกำลังย่อมมิใช่ยุทธวิธีชั้นยอดอย่าง
แน่นอน"

เว่ยเซ้าครุ่นคิดก่อนเอ่ย "ความคิดของท่านกงซุนตรงกับข้าโดยมิได้
นัดหมาย วันนี้ข้าไปยังแม่น้ำหวงเหอสายเก่า ขึ้นที่สูงไปสังเกตุการณ์
ค่ายศัตรูที่อยู่ปากตรงข้ามจากกระยะไกล กระโจมทหารของชิงชวีนกับ
เยวี่เย็งกงสองทัพแม้จะแน่นขนัดไปทั่วบริเวณ ทว่าแบ่งฝักฝ่ายกันอย่าง
ชัดเจนโดยมีรั้วไม้ไผ่คั่นกลาง อีกทั้งหน่วยสอดแนมรายงานมาว่า
เมื่อหลายวันก่อนทหารของทั้งสองฝ่ายยังคงเกิดเหตุวิวาทชกต่อยกันด้วย"

เขาชะงักคำพูดแล้วเร่งสาวเท้าไปถึงหน้าโตะ หยิบตะเกียบจุ่มสุรา
ในจอกมาวาดเป็นรอยน้ำเส้นหนึ่งลงบนผิวโตะ จากนั้นขีดตัดตรงกลาง
ให้เส้นขาดออกเป็นสองท่อน

"ชิงชวีนจับมือกับเยวี่เย็งกงได้ ข้าก็จะทำให้พวกมันสองคน
แตกคอกัน!"

เว่ยเฉวียนปรบมือแล้วยิ้มกล่าว "นายท่านปราดเปรื่องยิ่งนัก ที่ข้า
กับท่านกงซุนมาพบนายท่านก็ด้วยเรื่องนี้เอง ได้ยินว่าเยวี่เย็งกงได้
ที่ปรึกษานามจูเจิงมาผู้หนึ่งและให้ความสำคัญกับเขาไม่น้อย ทว่าคน
ผู้นี้เคยเป็นที่ปรึกษาของชิงชวีนมาก่อน จูเจิงผู้นี้จึงมีเรื่องให้พวกเราจัดการ
ต่อได้มากที่สุดทีเดียว!"

ยามดึกสงัด จูเจิงตริตรองเรื่องการศึกษาจนยากจะหลับได้เสียที่
เขาจึงคลุมเสื้อเดินออกจากกระโจม เห็นหิมะหยุดตกแล้ว ผืนฟ้าเบื้องบน
ดำสนิทดูถูกสาดด้วยน้ำหมึกหนึ่งซาม ด้านล่างคือค่ายทหารที่ทอดยาว

หลายสิบปีจนมองไม่เห็นจุดสิ้นสุด

ท่ามกลางความเงิบงัน เสียงดนตรีอันครึกครื้นที่ตั้งมาจากทิศทางของกระโจมจ่อมทัพในค่ายซึ่งขวัญจึงบาดหูเป็นพิเศษ กระทั่งถูกค้นกลางด้วยระยะทางที่ไกลเพียงนี้แล้วเสียงก็ยังคงลอยละล่องมาเป็นห่วงๆ

ในค่ายที่เสียงเป่าแตรเขาสัตว์อาจปลุกให้ศึกใหญ่ปะทุขึ้นได้ทุกเมื่อ เสียงแปลกปลอมเช่นนี้ย่อมไม่เข้ากับสถานการณ์เลยสักนิด

จู่เจิงเพียงเงี่ยหูระดับฟังอยู่ชั่วครู่ ในใจก็ประดังไปด้วยความรู้สึกสสารพัน

ทั้งรู้สึกโชคดีที่ตนเองปลีกตัวออกจากค่ายของซึ่งขวัญเปลี่ยนมาเข้ากับเยวี่เจ็งกงได้ทัน่วงที่ ทั้งรู้สึกวิตกกังวลอยู่ว่างๆ

ศึกใหญ่กำลังจะเปิดฉากอยู่รอมร่อแล้ว ไม่ต้องเอ่ยถึงซึ่งขวัญที่ลำพองตนจนถึงขั้นประมาทศัตรูด้วยการขับร้องบรรเลงเพลงทุกราตรีท่าทีของเยวี่เจ็งกงต่อศึกใหญ่ที่ใกล้จะเกิดขึ้นนี้ก็ดูเหมือนจะระว่างตัวถนอมกำลังอยู่เช่นกัน แม้เขามีได้พูดออกมาอย่างชัดแจ้ง แต่จู่เจิงก็มองในจุดนี้ออก

ทัพพร้อมศึกนี้แม้ได้ประกาศตนว่ามีกำลังพลเป็นสองเท่าของทัพเว่ยเซ้า อวดตนว่ามีแสนยานุภาพบดขยี้อีกฝ่ายให้จมธรณีได้ ทว่าสองผู้บัญชาการสูงสุดของทัพนี้ คนหนึ่งกลับจงหองถือดี ส่วนอีกคนยังสังเกตการณ์รักษากำลังไว้อยู่ หากคู่ต่อสู้ของพวกเขาเป็นคนทั่วไปบางทีอาจไม่เป็นปัญหาใหญ่อันใด ลำพังทหารที่จัดออกไปก็สามารถขยี้อีกฝ่ายให้ตายได้แล้ว แต่ศัตรูที่พวกเขากำลังเผชิญหน้าอยู่ในขณะนี้คือเจ้าแห่งแดนเหนือเว่ยเซ้า

บทกวีจำนวน 4

แม้जूเจิงจะยังไม่เคยเห็นหน้าตาของเว่ยเซ่า แต่คำโจษจันต่าง ๆ นานาเกี่ยวกับคนผู้นี้เขาล้วนรับรู้มาอย่างละเอียดชัดแจ้ง

หากเว่ยเซ่าเป็นคู่ต่อสู้ที่รับมือได้ง่ายจริง อีกฝ่ายก็คงไม่มีทางมาถึง สถานะในปัจจุบันด้วยวัยเพียงยี่สิบสี่ยี่สิบห้าปีเป็นอันขาด

ไม่มีดินแดนของผู้ใดที่จะได้มาเพียงแค่เอื้อมคว้า ต่อให้อาศัยร่เมงา ที่ยังหลงเหลือมาจากบรรพชนก็ตามที่ สงคราม...ก็ยังคงตัดสินกันไป ทีละศึกอยู่วันยังค่ำ

เว่ยเซ่าเป็นศัตรูที่น่าพรั่นพรึงอย่างแน่นอน

ทางซึ่งชววันนั้นก็แล้วไปเกิด แต่สำหรับเว่ยเจี๊งกวางนี้ จูเจิง ตัดสินใจแล้วว่า จะต้องหาโอกาสเตือนสติผู้เป็นนายอย่างเต็มที่ให้ได้ ในเมื่อเข้าร่วมศึกปราบแดนเหนือแล้ว เช่นนั้นก็จำเป็นต้องทุ่มเงินสุดตัว คว่ำกุ่มโอกาสงามๆ ในครั้งนี้ไว้ให้มัน โคนล้มขุมกำลังของเว่ยเซ่าให้สิ้นซาก ในคราวเดียว ไม่อาจมอบโอกาสใดๆ ให้อีกฝ่ายได้พลิกฟื้นคืนมาใหม่ เป็นอันขาด

จูเจิงใคร่ครวญเสร็จแล้วก็หมุนกายกลับเข้ากระโจม เขาดับตะเกียง ก่อนจะขึ้นเตียงไป

ขณะที่จูเจิงยากจะหลับไหลเพราะห้วงพะวงสถานการณ์ศึกอยู่นั้น ในกระโจมอีกหลังที่อยู่ห่างจากเขาไปไม่กี่ไกลนักรังมีคนอื่นหนึ่งที่นั่งนอน ไม่หลับในราตรีนี้

จางเยียนในฐานะที่ปรึกษาคนหนึ่งของเว่ยเจี๊งกวาง แม้ไม่อาจนับว่ามีสติปัญญาจนถึงขั้นวางกลยุทธ์เด็ดจศึกจากในกระโจมได้ ทว่าเขา

ก็ได้เสนอแผนและออกความคิดให้เยวี่เจ็งกงตลอดหลายปีที่ผ่านมา
 เมื่อก่อนหลายศึกสำคัญในการช่วงชิงเมืองฮั่นจงก็สร้างความสะดวกได้
 มิใช่น้อย ที่ผ่านมาจางเยี่ยนจึงได้รับความสำคัญจากเยวี่เจ็งกงอย่างยิ่ง
 แต่บัดนี้เขาพลันรู้สึกว่าคุณานะของตนสั้นคลอนอย่างมาก จูเจ็งกำลัง
 แทนที่เขาอย่างรวดเร็ว อีกฝ่ายราวกับได้กลายเป็นที่ปรึกษาที่เยวี่เจ็งกง
 ให้ความสำคัญสูงสุดแล้ว

สำหรับศึกปราบแดนเหนือในคราวนี้ ตามจุดยืนของเขาย่อมจะ
 คาดหวังให้เยวี่เจ็งกงได้รับชัยชนะ แต่เขาก็รู้ด้วยว่าหากโค่นล้มเว่ยเซ่า
 ได้จริง เช่นนั้นนับแต่บัดนี้ความสำคัญของจูเจ็งที่อยู่เบื้องหน้านายตนก็จะ
 ไม่มีผู้ใดแทนที่ได้อีกแล้ว

จางเยี่ยนกลัวดกล้มอยู่บ้าง ดึกคืนก่อนคืนแล้วยังคงจุดเทียน
 อ่านม้วนตำราพิชัยสงครามในมืออยู่

ตอนนี้องที่นอกกระโจมพลันมีเสียงฝีเท้า่าพื้นหิมะดังสวบสวบ
 จากนั้นผู้ติดตามคนสนิทก็เลิกกระโจมเข้ามาแจ้งรายงานที่เพิ่งได้รับจาก
 ทหารรักษาประตูค่าย ความว่ามีคนผู้หนึ่งนามหรงเหยียนรุดมาที่นี้
 กลางดึกเพื่อขอเข้าพบเขา

จางเยี่ยนตะลึงวูบ หรงเหยียนคือคนรู้จักเก่าซึ่งหลายปีก่อนเคยเป็น
 ขุนนางที่ลี้ภัยมาเช่นเดียวกับเขา ตอนนั้นหรงเหยียนดำรงตำแหน่งเป็นถึง
 เจ้ากรมอาญา ทว่าล่วงเกินซึ่งชวนเข้าจึงต้องละทิ้งตำแหน่งหนีเอาชีวิตรอด
 จางเยี่ยนกับหรงเหยียนแม้ไม่อาจนับว่าเป็นสหาย แต่เนื่องจากมีความ
 ชื่นชอบด้านการแกะตราประทับหินและสำริดเหมือนกัน ปกติทั้งสอง
 จึงมีติดต่อกันบ้างประปราย ตอนนั้นจางเยี่ยนยังสะทกสะทอนใจกับ

คราวเคราะห์ที่อีกฝ่ายต้องประสบเลย ต่อมาตัวเขาเองก็ออกจากลั้วหยาง หันมารับใช้เยวี่เจ็งกงเช่นกัน นี่ก็ไม่ถึงว่าจากกันนานปี อีกฝ่ายจะมา เยี่ยมเยียนกลางดึกถึงที่นี่ได้

จางเยียนขบคิดเล็กน้อยก่อนเรียกให้คนสนิทพาอีกฝ่ายเข้ามา

ทรงเหยียนเข้ามาในกระโจมแล้วเอ่ยปณัยมระรีน "นับแต่จากกัน ที่ลั้วหยาง พริบตาทีหลายปีแล้ว ที่ผ่านมาก็อื้อเหลียงสุขสบายดีกระมัง"

จางเยียนมองประเมินอีกฝ่ายพลางขานรับพอเป็นพิธี ในใจพอจะ คาดเดาได้แล้วว่าทรงเหยียนน่าจะมาจากค่ายของเว่ยเซ้าซึ่งเป็นฝ่ายศัตรู เขาจึงลั้งเลอยู่ว่าจะเรียกคนเข้ามาจับอีกฝ่ายมัดไว้ดีหรือไม่

"คนรู้จักมาเยือนเพื่อสนทนาความหลัง หรือว่าพี่อื้อเหลียงคิดจะจับ ข้าส่งไปรับความชอบที่เบื้องหน้านาย?" ทรงเหยียนยิ้มอย่างไม่สะทก สะท้าน

ใบหน้าของจางเยียนร้อนวาบ รีบกล่าวตอบทันใด "น้องขางลู่ เข้าใจผิดแล้ว!" ด้วยไมตรีเก๋าก่อนระหว่างทั้งสอง แม้ยามนี้ต่างทำงาน เพื่อนายของตน ทว่าเขาก็มีอาจระทำการจับกุมอีกฝ่ายได้อยู่ดี ดังนั้น จึงเอ่ยไปตามตรง "เกรงว่าน้องขางลู่คงไปทำงานให้เว่ยเซ้าแล้ว ขณะนี้ สองทัพกำลังทำศึก ไม่รู้ว่าน้องขางลู่มาพบกลางดึกเช่นนี้ด้วยเรื่องอันใด"

ทรงเหยียนพลันเปลี่ยนจากใบหน้าเป็นยิ้มเมื่อครู่มาเป็นสีหน้า อันเคร่งขรึมขณะคํานับจางเยียนเต็มพิธีการอย่างลึกลับ

จางเยียนรีบประคองให้เขายืนตรงก่อนกล่าว "ไฉนน้องขางลู่ ต้องคํานับเต็มพิธีการเช่นนี้ บันทอนอายุชัยของข้าโดยแท้!"

ตอนนี้ทรงเหยียนจึงค่อยเอ่ยเสียงเบา "ขอบอกพี่อื้อเหลียงโดยไม่

ปิดบัง ที่เข้ามา...เพราะปรารถนาจะมาสวมมีภักดีต่อฮันจงโฮว"

จางเยียนตะลึงงัน

"พี่อี้เหลียงยังไม่รู้ว่าหลายปีก่อนตอนที่ข้าละทิ้งตำแหน่งในราชสำนักไปเข้ากับเว่ยเซ่านั่น เดิมเพราะนึกว่าหากได้นายที่ยอดเยี่ยม ตนเองก็จะได้ไปถึงเป้าหมายในชีวิต ทว่าจนใจที่เว่ยเซ่ามีแต่ชื่อเสียงจอมปลอม ความคิดยังคับแคบตื่นเขิน เขาไม่ยอมใช้สอยข้า จวบจนบัดนี้ข้าก็ยังเป็นแค่ผู้ดูแลการเดินทัพที่แสนระจอกงอแง แต่เท่านี้ก็แล้วไปเถิด ยามนี้ข้ายังไม่เจียมกำลังตน ถึงกับคิดจะอาศัยไพร่พลเพียงสามแสนสู้ศึกกับทัพของชิงชวินและฮันจงโฮวอีก นี่มิได้ต่างอันใดกับการเอาไข่ไปกระทบหิน ทั้งยังชักนำหายนะมาสู่ตนเองชัดๆ ดังคำกล่าวที่ว่าผู้รู้จักสถานการณ์จึงจะเป็นยอดคน เวลานี้เว่ยเซ่าไม่อาจพึ่งพาได้แล้ว ผิดกับฮันจงโฮวที่เจตจรสุดดวงตะวันยามเที่ยง ข้าแสนแค้นใจที่ตนไร้คุณงามความชอบใด ข้าอับจนหนทางที่จะมาขอสวมมีภักดี เพราะหัดที่ข้ารู้ว่ายามนี้พี่อี้เหลียงเป็นเสมือนแขนซ้ายขวาที่ฮันจงโฮวมิอาจขาดได้ ดังนั้นข้าจึงฉวยโอกาสในยามวิกาลแอบหนีออกจากค่ายของเว่ยเซ่ามาพึ่งพิงพี่อี้เหลียง หวังว่าพี่อี้เหลียงจะเห็นแก่ไมตรีในอดีต ฝากแนะนำข้าต่อฮันจงโฮวด้วย"

ทรงเหยียนหยิบแผ่นหนังแพะผืนหนึ่งออกมาคลี่กางบนโต๊ะก่อนเอ่ยต่อ "ข้าเป็นผู้ดูแลการเดินทัพ สามารถเข้าออกกระโจมหลักได้ นี่เป็นแผนที่เชิงกลยุทธ์ของเว่ยเซ่าที่ข้าลอกคัดลอกออกมา ด้านบนแจกแจงที่ตั้งรวมถึงเส้นทางและการจัดสรรกำลังพลในอำเภอหลี่หยาง และอำเภอพันจิน รวมถึงคลังเสบียงที่ตำบลหวังฉือโดยละเอียด ข้า

อยากจะทำแบบนั้นเพื่อแสดงถึงความตั้งใจอันแน่วแน่ที่จะมาสวมมีภักดิ์
รับใช้"

จางเยี่ยนเห็นบนแผนที่มีระบุหมายเหตุไว้อย่างละเอียดแน่ชัด ในใจ
จึงยินดีเป็นล้นพ้น "เมื่อก่อนน้องนางลูเป็นไข่มุกที่ไปตกอยู่ในมุมอับ
บัดนี้หันออกมาสู่ทิศทางที่ถูกส่องสว่างไสวแล้ว นายข้ากระหายที่จะ
เสาะหาผู้มีความสามารถ มีหรือจะปฏิเสธน้องนางลูได้"

จางเยี่ยนเก็บแผนที่เตรียมจะพาหรงเหยี่ยนไปพบเว่ยเจิ้งกง
ในทันที ทว่ากลับถูกอีกฝ่ายตั้งรั้งไว้ก่อน หรงเหยี่ยนเดินไปแหวกเปิดประตู
กระโจม ลอบมองออกไปปราดหนึ่งแล้วค่อยหมุนกายกลับมาเอ่ยกระซิบ
ที่ข้างหูจางเยี่ยน "ข้ายังมีความลับสำคัญอีกเรื่องจะแจ้งต่อพี่อ๊ะเสียด
เมื่อหลายวันก่อนข้าอยู่นอกกระโจมแอบฟังเว่ยเซ่าสนทนาลับกับ
กุนซื่อกงซุนหยาง ได้ยินวาทะของพวกเขาสองคนเอ่ยถึงชื่อของจู่เจิง
ทว่าตอนนั้นด้านข้างมีองครักษ์เดินมาพอดี ข้ากลัวจะถูกพบเห็นเข้าจึง
รีบจากมาโดยมิทันได้ฟังจนครบ เพียงฟังมาคร่าวๆ ว่าหลังจากจู่เจิงผู้นั้น
ไม่ได้อยู่กับซึ่งชีวิตแล้วก็หนีออกมาจากลี้วหยาง แต่เหมือนจะรอดไปหา
เว่ยเซ่าก่อน และถูกรับตัวไว้ใช้สอยแล้ว ทว่าเขากลับมาอยู่ใต้บัญชา
ของอันจงโหวเสียนี่ ข้าจึงแคลงใจว่าเขาเป็นไส้ศึกที่เว่ยเซ่าส่งมา"

จางเยี่ยนแรกเริ่มตกตะลึงพริ้งเพริด จากนั้นก็ยินดีปานคลุ้มคลั่ง
เขาคว่ากุมแขนเสื้อของหรงเหยี่ยนไว้พลางถามย้ำ "วาจานี้เป็นความจริง
หรือ"

หรงเหยี่ยนเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง "ข้าไม่กล้าแน่ใจนัก เพราะตอนนั้น
มิได้ฟังบทสนทนาของพวกเขาสองคนครบถ้วน แต่ก็รู้สึกแคลงใจจริงๆ"

เดิมทีข้าไม่อยากพูดหรอก ทว่านี่เป็นเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวข้องถึงส่วนรวม ดังนั้นหลังจากลังเลแล้วลังเลอีก จึงคิดว่าแอบแจ้งต่อพี่อ้อเหลียงไว้ก่อนจะเป็นการดีกว่า พี่อ้อเหลียงก็เก็บความลับนี้เอาไว้ก่อน เพียงลอบสังเกตพฤติกรรมของจู่เจิงเป็นใช้ได้ หากข้าฟังมาผิดจะได้ไม่ทำให้ความบริสุทธิ์ของผู้อื่นต้องมัวหมองทั้งที่ไร้มูล"

อารมณ์ของจางเยียนตื่นเต้นยิ่งกว่าเมื่อครู่ที่ได้เห็นแผนที่แผ่นนั้นเสียอีก เขาสาวเท้าเดินวนอยู่ในกระโจมหลายรอบ สุดท้ายเหมือนจะตัดสินใจได้แน่นอนแล้ว เขาจึงกำหมัดขวาทุบใส่ฝ่ามือซ้ายโดยแรงก่อนจะเอ่ยอย่างเฉียบขาด "ดังเช่นที่น้องนางลูกกล่าว นี่เป็นเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวข้องถึงส่วนรวม มีความล้มเหลวได้แม้แต่น้อย! ข้าต้องรีบรายงานต่อนายท่านโดยด่วน ให้นายท่านเพิ่มความระมัดระวัง หากเป็นแผนชั่วของเว่ยเซ่าจะได้ไม่หลงกล!" จบคำเขาก็พาหรงเหยียนลอบไปยังกระโจมใหญ่ของจอมทัพ

เมื่อเยวี่เจี๊งถูกปลุกให้ตื่น จางเยียนก็พาหรงเหยียนไปถึงเบื้องหน้าเขา ซีแจงสาเหตุที่มาพบพร้อมเอ่ยยกยอหรงเหยียนอย่างเต็มที่

หรงเหยียนเดินขึ้นหน้าไปคารวะเยวี่เจี๊ง

ศึกใหญ่กำลังจะปะทุขึ้นอยู่รอบร่อแล้ว สองฝ่ายต่างก็ส่งสายสืบสอดแนมกันไปมา เยวี่เจี๊งงยอมรวบรวมได้ข้อมูลการศึกษาเกี่ยวกับผังการเดินทัพของเว่ยเซ่ามาบ้าง เพียงแต่ส่วนใหญ่เป็นข้อมูลที่ไม่ปะติดปะต่อเท่านั้น เขาอาศัยแสงเทียนอ่านแผนที่ซึ่งหรงเหยียนมอบให้อย่างละเอียดพลางลอบเปรียบเทียบกับข่าวกรองที่ตนรู้มา จุดที่ทับซ้อน

ล้วนสอดคล้องกันทุกประการ เขาจึงแน่ใจว่าแผนที่นี้มีใช่แผนที่ปลอม
สาเหตุที่ทรงเหยียนเปลี่ยนมารับใช้ตนก็พึงดูสมเหตุสมผล เดิมที
เยวี่ยเจ็งกงเชื่อตั้งแต่เดิยวั้นแล้ว แต่ไม่นึกว่าต่อจากนั้นจางเยียน
จะฟ้องเรื่องจู่เจิงขึ้นมา เยวี่ยเจ็งกงจึงเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ครุ่นคิดอยู่นาน
ก่อนจะหน้าเปลี่ยนสีในทันที ขว้างแผนที่ในมือลงพื้นแล้วเอ่ยว่า "เว่ยเซ้า
เห็นข้าเป็นเด็กสามขวบที่หลอกได้ง่ายๆ หรือไร เห็นชัดว่าเจ้าถูกเขา
บงการให้แสร้งมาสวมมิกัดี้ หมายใช้แผนยุแหย่ให้แตกคอ ลูกไม้ตั้นๆ
เพียงเท่านี้มือหรือจะตบตาข้าได้!"

เยวี่ยเจ็งกงหวาดเสียงก้องเรียกให้คนเข้ามาจับทรงเหยียนมัด
แล้วลากออกไปบ้นศิระษะที่นอกประตูค่าย

จางเยียนตื่นตระหนกจนหน้าถอดสี เขาที่อยู่ด้านข้างเยวี่ยเจ็งกง
รีบขอความเมตตาให้ทรงเหยียนสรวพัด

ทว่าเยวี่ยเจ็งกงไม่พูดเลยสักคำ สีหน้าก็อึมครึมยิ่ง

ทรงเหยียนถูกองครักษ์ของเยวี่ยเจ็งกงจับมัดผลักตัวออกไปแล้ว
ทว่าเขากลับไม่แก้ต่างใดๆ ตรงกันข้ามยังหัวเราะเป็นบ้าเป็นหลังไป
ตลอดทาง จนกระทั่งถูกผลักมาถึงประตูค่าย เพชฌฆาตพาดดาบบนลำคอ
แล้วก็ยังคงหัวเราะไม่เลิกรา

เยวี่ยเจ็งกงจึงสั่งให้คนพาตัวเขากลับมาแล้วเอ่ยเสียงเยียบเย็น
"ความตายมาถึงศิระษะแล้วยังจะกำเริบเสีบสานถึงเพียงนี้ เจ้าเห็น
ความเกรียงไกรของกองทัพข้าอยู่ที่ใด ทว่าข้านับถือผู้กล้าใจเด็ดเสมอมา
แม้เจ้าจะเป็นไส้ศึกแต่ก็นับได้ว่าเข้าตาข้า หากเจ้าสรวภาพมาตามจริง
ข้าอาจไว้ชีวิตเจ้าสักครั้ง!"

ตอนนี้ทรงเหยียนถึงค้อยหยุดหัวเราะ เชิดหน้ากล่าว "ในเมื่อไม่เชื่อถือข้า ยังมีวาจาใดน่าพูดกันอีกเล่า เพียงเสียดายที่ข้าได้ยินมาว่าท่านเชี่ยวชาญพิชัยสงคราม มีชื่อเสียงเลื่องระบือ เป็นนายผู้ปราบปรามแห่งยุค ชายชาติตรีเกิดมาทั้งทีควรยึดถือการสร้างคุณูปการเป็นภารกิจอันดับหนึ่งจึงจะน่านับถือ ข้าสู้เสี่ยงภัยคัดลอกแผนที่ของเว่ยเซ่ามาที่นี่เพื่อสวามิภักดิ์รับใช้ ไม่นึกว่าท่านช่างขี้ระแวงสงสัย มีชื่อเสียงก็คงเป็นชื่อเสียงที่จอมปลอมเท่านั้น ห่างซันจนเทียบเว่ยเซ่าไม่ติดด้วยข้า ข้ามองคนผิดไปเอง สำนึกเสียใจก็สายเกินไปแล้ว ท่านจะฆ่าก็ฆ่าเถอะ นึกหรือว่าข้าจะครั่นคร้าม"

"นายท่าน ข้าสามารถเอาชีวิตตนเองรับรองได้ น้องนางลูมิไซ่ได้ศึกของเว่ยเซ่าเด็ดขาด! เมื่อครู่เขาเพียงบอกเล่าความคลางแคลงต่อหน้าข้าเท่านั้น ทั้งพยายามห้ามปรามข้ามิให้แจ้งต่อนายท่าน จะได้ไม่พลาดไปทำให้ความบริสุทธิ์ของจู่เจิงต้องมัวหมอง ข้าเป็นพยานให้น้องนางลูมิไซ่ได้ขอรับ!"

จางเยียนที่อยู่ด้านข้างสะท้อนใจอย่างเห็นได้ชัด

เยวี่ยเจิ้งกงจับจ้องทรงเหยียนอยู่ครู่หนึ่ง พยับเมฆบนดวงหน้าจึงค่อย ๆ สลายหายไป เขาพลันหัวเราะร่วน ก้มเก็บแผนที่ซึ่งตนขวางทิ้งไปเมื่อครู่ขึ้นจากพื้น ก่อนจะสืบทิ้งไปเบื้องหน้าแล้วใช้สองมือกุมแขนของทรงเหยียนไว้แน่น ปากก็เอ่ยด้วยความยินดี "เมื่อครู่ข้าเพียงแต่ทดสอบดูเท่านั้น นางลูเป็นผู้กล้าโดยแท้ ความห้าวหาญทำให้ข้ายอมรับนับถือจนหมดใจ ต่อไปข้าก็จะมีขุนนางดีเพิ่มขึ้นอีกคนแล้ว สวรรค์เบื้องบนช่างเมตตาข้ายิ่งนัก!"

ตอนนี้ทรงเหยียนถึงได้ประดับยืมบนดวงหน้า แสดงคารวะซ้ำอีกหน
เยวี่ยเจิ้งกงจึงแต่งตั้งตำแหน่งแก่เขา

จางเหยียนใจร้อน เอ่ยเตือนอีกว่า "นายท่าน เรื่องของจู่เจิงมีอาจ
ปล่อยไว้นานได้ ควรจับกุมเขามาซักถามในทันที!"

เยวี่ยเจิ้งกงครุ่นคิด เหตุที่ตนละทิ้งลี้ภัยมาช่วยชิงชิวิน
ปราบแดนเหนือเป็นเพราะยามนั้นฟังแผนของจู่เจิงทั้งสิ้น ยามนี้ศึกใหญ่
ใกล้จะปะทุ เว่ยเซ่ากำลังตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ในช่วงสำคัญเช่นนี้
กลับมีผู้มาขอสวามิภักดิ์ ทั้งพอเปิดปากแล้วก็นำข่าวมาแจ้งว่าจู่เจิง
เป็นได้ศึก ช่างน่าสงสัยโดยแท้ ดังนั้นเมื่อครู่เขาจึงตั้งใจทดสอบดู

ยามนี้แม้เชื่อได้ว่าทรงเหยียนมาสวามิภักดิ์ด้วยใจจริง แต่อย่างไร
ข่าวเรื่องจู่เจิงเป็นได้ศึกเขาก็ยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

หรือพูดอีกอย่างก็คือ...เขาไม่อยากจะเชื่อ

เยวี่ยเจิ้งกงกล่าว "เมื่อครู่ฉางลูก็บอกแล้วว่ามิได้ฟังคำสั่งนทนา
ของเว่ยเซ่ากับกงซุนหยางทั้งหมดอย่างชัดเจน ฉะนั้นยังมิต้องทำให้ผู้คน
แตกตื่น ซ้ำย่อมจะมีวิธีของตนเอง" จบคำเขาก็กำชับทรงเหยียนว่าสองสาม
วันนี้อย่าเพิ่งเผยโฉม

ในใจจางเหยียนย่อมไม่ยินยอม เขาแทบอยากไปจับตัวจู่เจิงมา
เปิดโปงโฉมหน้าที่แท้จริงประเดี๋ยวนี้ แต่ก็มิกล้าเอ่ยปากอีก เขาจึง
ถอยออกไปพร้อมกับทรงเหยียน

วันต่อมาเยวี่ยเจิ้งกงเรียกตัวจู่เจิงมาที่กระโจมใหญ่ เขาเพียง
สอบถามถึงแผนการศึกอย่างยืมยั้ม ไม่เคยถึงเรื่องเมื่อคืนแม้แต่น้อย

จู่จึงไม่นึกเลยสักนิดว่าตนถูกผู้อื่นเพ่งเล็งเข้าแล้ว ได้ยินเยวี่ยเจ็งกงถามถึงการศึกจึงแจกแจงข้อบกพร่องในการคุมทัพของชิงชวี่น ก่อนเอ่ยเตือนผู้เป็นนายจนสุดความสามารถว่ามีอาจประมาทศัตรู จะต้องรวบรวมกำลังพลไว้ที่นี่เพื่อเตรียมพร้อมในศึกตัดสินครั้งใหญ่

เปลือกนอกเยวี่ยเจ็งกงแม้ดูเหมือนพ้อง ทว่าในใจกลับลอบกลางแคลง

เป็นเช่นนี้อยู่หลายวัน ในที่สุดพายุหิมะก็ยุติลงเสียที เยวี่ยเจ็งกงรีบเร่งเตรียมเปิดศึก แต่กลับได้ยินเสียงเอะอะดังขึ้นที่นอกกระโจมแต่เช้า

ครั้งเยวี่ยเจ็งกงออกจากกระโจมมาก็เห็นติงชวีถือทวนวงเดือนยว้นำผู้ติดตามมากลุ่มหนึ่ง ท้าทางคล้ายจะใช้กำลังบุกเข้ามา ทว่าถูกเยวี่ยเจ็งจวินบุตรชายคนเล็กของตนนำคนไปขวางไว้ สองฝ่ายต่างชักอาวุธกันแล้ว เพียงแค่สะกิดการต่อสู้ก็พร้อมปะทุขึ้น

แม้ติงชวีได้ชื่อว่าห้าวหาญไร้ผู้ต้านทาน กระนั้นเขาก็เป็นคนยโสโอหัง ยามนี้เมื่อชิงชวี่นตั้งตนเป็นฮ่องเต้ เขาเองก็ได้วยยศเลื่อนชั้นไปด้วย จึงยังไม่เห็นใครอยู่ในสายตา

เหตุที่ทหารสองฝ่ายวิวาทกันเมื่อหลายวันก่อนนั้นเป็นเพราะติงชวีส่งคนมาบังคับเอาถ่านและฟืนของทางฝ่ายตนไป

ชิงชวี่นขึ้นเป็นฮ่องเต้แล้ว ในเมื่อตนติดตามเขามาออกรบก็ไม่อาจแตกหักกับเขาในเวลานี้ได้ ดังนั้นตอนที่ได้ยินข่าวเรื่องถ่านและฟืนเยวี่ยเจ็งกงจึงสั่งว่ามีต้องขัดขวาง ปล่อยให้อีกฝ่ายหยิบฉวยไปได้ แต่เรื่องนี้ก็ได้ทิ้งนามแหลมเอาไว้ในใจตนแล้วเช่นกัน

ครานี้เยวี่ยเจ็งกงก็ยังคงข่มโทสะไว้ ก่อนจะสั่งให้เยวี่ยเจ็งจวิน

ถอยไป "แม่ทัพตึงมาที่นี่แต่เช้ามีธุระใดหรือ"

ตึงซวีก้าววาทๆ มาถึงตรงหน้าเยวี่ยเจ็งกงแล้วเอ่ยอย่างเย่อหยิ่ง
"ข้ารับพระบัญชามาเอาศิระตะคน!"

เยวี่ยเจ็งกงชะงักไปเล็กน้อย "วาจานี้หมายความว่าอย่างไรกัน"

ตึงซวีแค้นหัวเราะเย็นซา "ฉันจงใจคิดว่าฝ่าบาทไม่ทรงทราบก็
สามารถหลอกลวงพระองค์ได้กระนั้นหรือ จู๋เจ็งล่งเกินฝ่าบาทแล้วยัง
ลอบหนีมาอยู่กับท่าน ท่านยังกล้าให้การปกป้องมันเชียวหรือ"

เยวี่ยเจ็งกงใช้งานจู๋เจ็งอยู่ก็จริง แต่ด้วยค่านึงว่าซึ่งซวีนั้นอยู่ใกล้ๆ
เพียงแค่นี้ ที่ผ่านมาก็ไม่ว่าจะเป็นงานสังสรรค์ในกองทัพหรือการพบปะ
หาหรือจึงไม่เคยพาจู๋เจ็งไปด้วย ไม่รู้เช่นกันว่าซึ่งซวีนั้นล่วงรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร
เขาขบคิดเล็กน้อยก่อนตอบ "ที่แท้เป็นเรื่องนี้เอง เมื่อก่อนจู๋เจ็งเดินเล่อ
ไปล่องเกินฝ่าบาทเข้า แท้จริงตัวเขาก็ประหวั่นพรั่นพรึงเช่นกัน ประเดี๋ยว
ข้าจะให้เขาเขียนหนังสือขอพระราชทานอภัยแล้วค่อยนำไปถวายเบื้องหน้า
โตะทรงงานให้ฝ่าบาททอดพระเนตร แม่ทัพตึงกลับไปก่อนเถิด"

เพียงสะบัดทวนวงเดือนยาวที่อยู่ในมือ ห่วงเหล็กบนหลังทวน
ก็บังเกิดเสียงดังครืนครืน ตึงซวีตวาดสวนทันใด "ท่านเป็นเพียงโหลวเล็กๆ
คนหนึ่ง บังอาจฝ่าฝืนรับสั่งเชียวหรือ!"

ในมือเยวี่ยเจ็งกงกุมทัพเกราะเหล็กอันเกรียงไกร บัดนี้ยกทัพมาถึง
ที่นี่ก็เพื่อรวมกำลังกันโจมตีเว่ยเซ่าเท่านั้น กระทั่งซึ่งซวีนั้นเขายังไม่เคยเห็น
อยู่ในสายตา แล้วมีหรือจะไว้หน้าตึงซวี ก่อนหน้านี้ผู้อดทนอ่อนข้อให้
หลายหน ครั้นเห็นตึงซวีได้คืบจะเอาศอกเพียงนี้ เยวี่ยเจ็งกงจึงหัวเราะ
หยามหยัน "แม่ทัพตึงช่างมีบารมีใหญ่โตเสียนี้กระไร! วันนั้นประเดิม

ศึกแรกกับเว่ยเซ่าที่ท่าข้ามปากหุบเหวลา ชื่อเสียงความเป็นผู้กล้าของแม่ทัพตึงไม่มีผู้ใดในใต้หล้าที่จะไม่รับรู้ ข้าเองก็เลื่อมใสยิ่งนัก"

ศึกแรกที่ท่าข้ามปากหุบเหวลาในวันนั้นตึงซวีถูกจู่เจิงจันต้องละทิ้งหมวกเกราะถึงโชคดีหนีกระเซอะกระเซิงกลับมาได้ แม้ยอมรับว่าเป็นเพราะตนประมาทศัตรูไปชั่วขณะ แต่อย่างไรก็เป็นศึกที่แสนจะอภัยศอดสู ด้วยเหตุนี้ศึกต่อมาตึงซวีจึงเสี่ยงตายเพื่อคุ้มกันซึ่งซวีฉิน ผ่าวงล้อมอันแน่นหนาออกมา ถึงพอจะผีนกอบกู้หน้าตาของตนเองคืนมาได้บ้าง

ยามนี้เมื่อถูกเยวี่เจ็งกงฉีกหน้าต่อหน้าธารกำนัล เขาจึงทั้งอับอายขายหน้า ทั้งเพลิงโทสะคุกรุ่น ขณะที่จะระเบิดออกมา เขาเหลือบมองไปรอบทิศและเห็นว่าแม้แต่คนของเยวี่เจ็งกงอยู่ทั้งสิ้น หลังไต่รตรองรอบหนึ่งจึงเพียงทิ้งวาจอันดุตันไว้ แล้วก้าวจากไปอย่างเคียดแค้นท่ามกลางเสียงหัวเราะดังสนั่นที่เบื้องหลัง

"ท่านพ่อ คนถ้อยรู้คุณธรรมสิ้นยางอายเช่นนี้จะแยแสมันทำไมกัน เมื่อครู่ข้ากำลังจะฟาดมันออกไปอยู่แล้วเชียว!"

เยวี่เจ็งจวินหัวเราะร่วนเมื่อได้ระบายความขุ่นแค้นเสียที

เยวี่เจ็งกงกำชับบุตรชายให้เร่งกวาดชั้นการรักษาการณ์ค่าย ป้องกันตึงซวีมาก่อเรื่องซ้ำ จากนั้นจึงหมุนกายเข้าไปในกระโจมทัพ

เมื่อจู่เจิงไต่ยินข่าวว่าตึงซวีจะมาเอาศิระษะตน ใจก็สิ้นผวาไม่เลิกรา รืบทตามหาเยวี่เจ็งกงแล้วเอ่ยขอบคุณทันที ทว่ากลับเห็นอีกฝ่ายไม่พูดจาทำเพียงจับจ้องตนด้วยแววตาชอบกล จู่เจิงจึงลั้งเลเล็กน้อยก่อนถาม

หยั่งเชิง "นายท่านกังวลว่าปกป้องข้าแล้วจะล่วงเกินชิงชิวินหรือขอรับ"

น้ำเสียงของเยวี่ยเจ็งกงพลันเปลี่ยนไป "ข้าได้ยืนยันว่าก่อนที่เจ้าจะมาสวมมิกัดี้ข้า ได้ไปสวมมิกัดี้ต่อเว่ยเซ้าก่อนแล้ว"

จู่เจิงตะลึงลาน "นายท่านโปรดพิจารณาด้วย ไม่มีเรื่องเช่นนี้เป็นอันขาดขอรับ"

"แต่ข้าได้รายงานลับมาว่าเจ้าเป็นได้ศึกที่เว่ยเซ้าส่งมากบดานอยู่ข้างกายข้า"

จู่เจิงตื่นตระหนกเป็นการใหญ่ ร้องว่าถูกปรักปรำอย่างร้อนรน เยวี่ยเจ็งกงฟังเขาแก้ต่างอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง จากนั้นจึงสั่งให้เขาถอยออกไปก่อน

จู่เจิงจนใจ ได้แต่ถอยออกไปตามคำสั่ง

พอจู่เจิงออกไปแล้ว พวกจางเยียนกับหลิวเสียนก็ตามเข้ามา

ศึกใหญ่กำลังจะเปิดฉากอยู่แล้ว เหล่าที่ปรึกษาจึงต่างโน้มน้าวมิให้เยวี่ยเจ็งกงเป็นอริกับชิงชิวินด้วยเรื่องของจู่เจิง

ขณะที่เยวี่ยเจ็งกงยังคงสองจิตสองใจอยู่นั้น นอกกระโจมก็มีรายงานจากม้าเร็วส่งเข้ามาฉบับหนึ่ง รอจนเปิดออกอ่านเขาก็ตื่นตกใจอย่างยิ่ง เป็นสารจากเยวี่ยเจ็งข้ายบุตรชายคนโตที่เขาทิ้งให้อยู่รักษาเมืองฮั่นจง

เยวี่ยเจ็งข้ายแจ้งว่าหยางซิ่นกับกั๋วเฉวียนจับมือกันยกทัพใหญ่ใช้ทางลัดอ้อมมายังเมืองฮั่นจง ตอนนี้ผ่านอำเภอหลูซื่อมุ่งตรงสู่ด่านชิงหนี่ของภูเขาฮว่าซานมารวกับน้ำหลาก ด้วยเกรงจะตั้งรับพลาดพลั้งจึงขอให้ท่านพ่อโปรดถอนทัพกลับมาช่วยสนับสนุนโดยด่วน

จางเยี่ยนแตกตื่นจนหน้าถอดสี "นายท่าน เราหลงกลเข้าแล้วขอรับ จูเจิงเป็นไส้ศึกที่เว่ยเซ่าส่งมาอย่างไม่ต้องสงสัย! เขาโน้มน้าวให้นายท่าน ยกทัพตามชิงชวินมาจนถึงที่นี่ อ้างว่ารวมกำลังกันบุกสังหารเว่ยเซ่า แต่แท้ที่จริงคือการล่อเสียออกจากถ้ำ ฉวยจังหวะที่การป้องกันเมืองฮั่นจางว่างเปล่าหมายฉกชิงพื้นที่ทั้งหมดไป! ฮั่นจางคือฐานที่มั่นของนายท่าน จะสูญเสียไปมิได้เป็นอันขาด!"

เยวี่ยเจิ้งงงอุกคิดได้ว่าหลายวันนี้จูเจิงที่อยู่เบื้องหน้าตนก็คอยชักจูงให้ตนทุ่มสุดกำลัง อย่ายาได้ลอบเก็บกำลังทหารไว้ เยวี่ยเจิ้งงงพลันเข้าใจกระจ่างแจ้ง เขาไร้ความกลางแคลงใดๆ อีก เอ่ยประณามด่าทอในทันที "เว่ยเซ่าเจ้าเด็กเมื่อวานขึ้น เจตนาต่ำช้าถึงเพียงนี้ ใช้กลชั่วทำให้ข้าจำต้องเสียศักดิ์ศรีมาก้มหัวรับใช้โจรเฒ่าชิงชวิน จนไม่ทันระวังป้องกันว่ามันจะตะครุบฐานที่มั่นของข้าลับหลังเลยสักนิด!"

ชั่วขณะเดียวจิตใจของเยวี่ยเจิ้งงงก็ยุ่งเหยิงดูจไปรอบ ทั้งเดือดดาล ทั้งเสียใจภายหลัง ทางหนึ่งรีบสั่งคนไปมัดตัวจูเจิงแล้วลากออกไป บันไดระชที่นอกประตูค่ายเสีย อีกทางหนึ่งก็เรียกตัวแม่ทัพกับขุนนางฝ่ายวางแผนมาประชุมพร้อมกันที่กระโจมใหญ่เพื่อหารือแผนรับมือต่อไป โดยด่วน

คนทั้งหมดพอรู้ข่าวต่างโมโหไม่รู้หาย ระหว่างที่การหารือยังไม่ได้ข้อยุตินั้นเองก็มีรายงานมาจากนอกประตูค่ายว่าเมื่อครู่ขณะจะประหาร จูเจิง มีไพร่พลกลุ่มหนึ่งซึ่งแต่งกายเช่นทหารฝ่ายชิงชวินบุกมาชิงตัว จูเจิงไป แรกเริ่มนึกว่าเป็นคนจากค่ายตะวันออกของชิงชวิน ครั้นไล่ตามไป จึงค่อยพบว่าทหารกลุ่มนั้นมุ่งหน้าไปยังค่ายของเว่ยเซ่าที่ฝั่งตรงข้าม

ของแม่น้ำหวงเหอสายเก่า ด้วยกลัวจะเป็นกมลดวงจิ้งรีบกลับมารายงาน
ก่อนโดยมิกล้าไล่ตามต่อ

เยวี่ยเจิ้งกงโกรธจัดจนแทบจะกระอักเอาโลหิตและปอดออกมา
เขาดัดหนึ่งฝ่ามือคว้าโต๊ะที่อยู่ตรงหน้าแล้วบัญชาให้โหมบุกค่ายใหญ่
ของเว่ยเซ่าในทันที ทว่าถูกพวกจางเยี่ยนท้วงเตือนไว้ทันควัน ใจความว่า
เว่ยเซ่าเจ้าเล่ห์วางอุบายได้ลึกลับถึงเพียงนี้ ย่อมมีการป้องกันไว้ก่อนแล้ว
เป็นแน่ จะบุ่มบ่ามเคลือบพลมิได้

ครูใหญ่เพลิงโทสะที่ลุกโผลงอยู่ในอกของเยวี่ยเจิ้งกงถึงค่อยๆ
สงบลง เขาสาวเท้ากลับไปกลับมาอยู่ในระจิมหลายรอบก่อนจะ
เอ่ยวาจาในที่สุด "ทุกท่านกล่าวถูกต้องยิ่งนัก แค้นนี้ข้าจذبัญชีไว้แล้ว
วันหน้าค่อยมาชำระสะสาง ถ้ายทอดคำสั่งซ้ำ จงเร่งถอนระจิมค่าย
กลับฮั่นจงโดยด่วน!"

ทางด้านชิงชวินเมื่อรู้ข่าวว่าจู่เจิงที่หลบหนีไปได้ถึงกับถูกเยวี่ยเจิ้งกง
รับตัวไว้ใช้สอย มีหรือที่เขาจะยอมเลิกรา เมื่อเข้าจึงส่งตั้งขีไปเอาตัวคน
ที่ค่ายตะวันตก

ทว่าตั้งขีไม่เพียงคว้าน้ำเหลว มิหนำซ้ำยังถูกเหินบแนมหมยหัน
ไไหนเลยจะกล้ากลืนโทสะนี้ลงไปได้ ทันทที่ที่ตั้งขีกลับมาจึงตีไซ่ใส่สี่
เป็องหน้าชิงชวินว่าเยวี่ยเจิ้งกงเปลือกนอกรสวามีภักดีต่อฝ่าบาท แต่แท้จริง
กลับทอดคักตาว่ามีความชอบเหนือใคร อาศัยแค่ยกพลมาไม่เท่าไร
กระทั่งบุตรชายของเขาก็ยังผยองจนมองไม่เห็นหัวใครแล้ว ไม่เห็นแม้แต่
ฝ่าบาทที่อยู่ในสายตาเลยด้วยซ้ำ

ซึ่งชีวิตไม่สบอารมณ์จึงส่งคนไปเรียกตัวเยวี่เจ็งกงมาสอบถาม
ต่อหน้า นี่ไม่ถึงกลับได้รับรายงานว่าค่ายตะวันตกเหมือนจะมีความ
เคลื่อนไหวผิดปกติ ซึ่งชีวิตจึงรีบส่งคนไปตรวจสอบให้รู้แน่ชัด ครู่เดียว
ก็ได้รับข่าวว่าเยวี่เจ็งกงถึงกับออกคำสั่งข้ามหัวตนให้ทหารถอนค่ายมุ่งหน้า
กลับฮั่นจงแล้ว

ซึ่งชีวิตปลันเดือดตาลหนัก บัญชาให้ตั้งชีวิตไปจับกุมเยวี่เจ็งกง
มาทันที

ในเมื่อเยวี่เจ็งกงได้ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วที่จะถอนทัพกลับไป
แก้ปัญหาของตนเอง ไหนเลยจะแยแสวจากของซึ่งชีวิตอีก ขณะเร่ง
ถอนทัพเขาจึงสั่งเยวี่เจ็งจวินให้นำรองแม่ทัพกับทหารหนึ่งกองไปเฝ้าคุม
แนวรั้วที่กั้นแบ่งสองค่ายไว้อย่างแน่นหนา

ตั้งชีวิตหมายบุกทะลวงรั้วกั้น ทว่าเยวี่เจ็งจวินก็หาใช่คนไร้ฝีมือ
ไหนเลยจะปล่อยให้เขาข้ามแดนมาได้ สองฝ่ายเปิดฉากต่อสู้ประดาบกับ
ทวนวงเดือนกันทันที

ค่ายตะวันออกและค่ายตะวันตกซึ่งแต่เดิมเป็นทัพพร้อมสู้กันนั้น
ถึงกับห้ำหั่นกันเองจนโลหิตอาบย้อมแนวรั้ว

เมื่อซึ่งชีวิตรู้ข่าวจึงยิ่งฉุนขาด ขว้างจอกแตกเป็นเสียงๆ ก่อนออก
คำสั่งให้จัดทัพหมายจะไล่ล่าเยวี่เจ็งกงเปิดศึกเด็ดดักครั้ง ทว่าถูกจาง
ทักท้วงไว้ก่อน "ฝ่าบาทยอมทรงเคยได้ยินคำกล่าวว่าทุกเรื่องมีเร็วช้า
หนักเบา พระองค์เสด็จมาปราบแดนเหนือในครั้งนี้ ศีรษะแรกที่ต้องเด็ด
ก็คือเว่ยเซ้า ยามนี้เป้าหมายยังไม่ลุล่วง หากทรงรบพุ่งกับค่ายตะวันตก
ยอมเป็นศึกภายในที่จะต้องบอบช้ำกันทั้งสองฝ่าย เท่ากับทรงเปิดโอกาส

มรณกรรมจําหน 4

ให้เว่ยเซ่านั่งรอดอกฉวยผลประโยชน์โดยไม่ต้องเปลืองแรง ในเมื่อ
เยวี่ยเจิ้งกงผู้นั้นต้องการจะไปก็ปล่อยให้เขาไปเสีย รอให้บดขยี้เว่ยเซ่า
แล้วผ่าบาทค้อยทรงบัญชาทัพไปปราบปรามอันจง จับเป็นเยวี่ยเจิ้งกงให้
มารับโทษฐานหนีทัพก็ได้พะยะค่ะ"

ผู้คนที่เหลือต่างพยายามเกลี้ยกล่อมจนสุดกำลัง

เช่นนี้เองซึ่งขวัญถึงถูกโน้มน้าวไว้จนได้ เขาฝืนกดข่มความแค้นในใจ
สั่งให้ทหารกลับเข้าหน่วยที่ตั้งแล้วเร่งกวาดขันป้องกันมิให้เว่ยเซ่าสบช่อง
จูโจมค่ายได้

คืนนั้นด้วยความที่จากไปอย่างเร่งรีบ เยวี่ยเจิ้งกงจึงเผลอทำลายเสียบึง
และอาวุธที่ไม่สะดวกจะนำไปด้วยจนวอดหมดไม่มีเหลือ

ภายในราตรีเดียววาระโຈมซึ่งเนืองแน่นอยู่ทางค่ายตะวันตก
พลันหายไปสิ้น บนพื้นหิมะมีเพียงแสงเพลิงที่ลุกไหม้โชติช่วง

เหล่าทหารในค่ายของเว่ยเซ่าที่อยู่ฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำหวงเหอ
ส่ายเกล้าฉวามองเห็นได้ด้วยตาเปล่าอย่างชัดเจน

ภายในระโຈมใหญ่ของจอมทัพระเบิดก็ก้องไปด้วยเสียงหัวเราะ

เว่ยเซ่านั่งอยู่ตรงกลางโดยมีพวกกงซุนหยาง หลี่เตี๋ยน หลี่ฉง
จางเจี้ยน และเว่ยเฉวี่ยนแยกย้ายกันนั่งอยู่ด้านข้าง คนทั้งหมดกำลัง
สนทนาถึงเพลิงกองใหญ่ที่ค่ายตะวันตกฝั่งตรงข้าม ไม่มีผู้ใดไม่เอ่ย
กั้วหัวเราะ ก่อนจะมีคนถามสัพยอกขึ้นว่า "ทรงเหยียนจะปลดอภัยดี
หรือไม่หนอ"

เว่ยเซ่าหัวเราะจับก็เอ่ยคล้ายตาม "ต้องให้กลับมาเร็วหน่อยถึงจะดี

อีกไม่กี่วันหากรอจนเยวี่ยเจ็งกงรู้ว่าหยางชินกับกั๋วเฉวี่ยนเพียงส่งไปพร่ำพล
ห้ำพั้นไปสร้างสถานการณ์ขู่ขวัญเท่านั้น เกรงว่าจะไม่เป็นผลดีต่อ
ทรงเหยียน"

"นายท่านวางใจได้ขอรับ" กงซุนหยางรีบชี้แจง "ข้าหรือกับเขา
ไว้ก่อนแล้ว เขาได้รับความไว้วางใจจากเยวี่ยเจ็งกงจึงไม่มีอันตราย
ถึงชีวิตเป็นการชั่วคราว ยามนี้เขายังไม่อาจจากมาได้ หากจากมาแต่เพียง
เท่านั้นจะสะกิดให้เยวี่ยเจ็งกงเกิดความคลางแคลง ความพยายาม
ก่อนหน้านี้ก็จะสูญเปล่า รอให้มีโอกาสเหมาะๆ แล้วเขาจะหนีกลับค่าย
มาเองขอรับ"

เว่ยเซ่าผงกวีระ "ที่เยวี่ยเจ็งกงหลงกลครั้งนี้ล้วนพึ่งพาสติปัญญา
และความกล้าของทรงเหยียน กล่าวได้ว่าสร้างผลงานอันใหญ่หลวง
ท่านกงซุนต้องจดเป็นความชอบครั้งใหญ่ของเขาด้วย เสร็จศึกแล้ว
จะได้ปูนบำเหน็จให้ตามความชอบ"

กงซุนหยางขานรับ

ตอนนี้เองที่มีองครักษ์มารายงานว่าจู่เจิงถูกส่งตัวมาแล้ว เว่ยเซ่า
จึงเรียกให้นำตัวเขาเข้ามา

จู่เจิงถูกเชือกคล้องคอมัดแขนไพล่หลัง เดินเข้าสู่กระโจมใหญ่
ของจอมทัพท่ามกลางเสียงหัวเราะกั๋ววานที่แว่วออกมาจากด้านใน
ก่อนจะเห็นว่าภายในกระโจมมีผู้คนสืบทว่าคนนั่งแยกย้ายกัน แสงเทียน
สว่างไสวฉายส่องให้เห็นฉากบังลมยาวที่อยู่ด้านหลัง ซึ่งเป็นฉากไม้ประดับ
สีม่วงที่ใช้กันแบ่งพื้นที่ชั้นนอกกับชั้นใน

บนฉากวาดลวดลายพยัคฆ์คำรามบนภูผาท่ามกลางสนเขียวกับ

เกลียดเมฆ แม้พยัคฆ์ร้ายสี่สันจับตาซึ่งกำลังหมอบอยู่บนภูผาสูงตัวนั้น จะไม่มีเสียงคำรามมาให้ได้ยินก็จริง ทว่ากลับดูจุดนั้นน่ายำเกรงประหนึ่ง กำลังแผดเสียงลั่นป่าเขา รวากับเตรียมจะกระโจนลงมาในพริบตาถัดไป ก็ไม่ปาน เปี่ยมด้วยพลังสยบขวัญจนทำให้ไม่กล้ามองซ้ำเลยทีเดียว

ด้านซ้ายและขวาของฉากพยัคฆ์มีชั้นวางขนาดสูงเลยศีรษะอยู่ด้านละ หนึ่งชั้น บนนั้นเต็มไปด้วยกองสารและหนังสือไม้ไผ่ประเภทต่างๆ

บนโต๊ะแม่ทัพที่อยู่ตรงกึ่งกลางตัวนั้นแยกวางป้ายคำสั่งกับตรา พยัคฆ์ไว้ทางซ้ายและขวา

หลังโต๊ะมีบุรุษวัยเพียงยี่สิบสี่สิบห้าปีผู้หนึ่งนั่งอยู่ บนมวยผม ที่ครอบเกี้ยวทองคำดำมิได้สวมหมวกนักรบ บนร่างสวมเกราะอ่อนซึ่ง ถักร้อยขึ้นด้วยหวงโซ่ดุกเกล็ดกิเลน คลุมไหล่ด้วยเสื้อคลุมจอมทัพ ข้างเอวห้อยยอดกระบี่ ยิ่งทำให้รูปร่างแลดูน่าเกรงขามดั่งมังกร ประเปรี้ยวปานเสือดาว

ดวงหน้าของเขาคมคายเฉียบขาด ยามที่เอียงกายนิดๆ ก็ดูแสนจะ สง่างาม เขากำลังสนทนาสรวลเสกับบุรุษวัยกลางคนผู้มีใบหน้าซุบผอม ไว้เคราสวมกลุ่มที่นั่งอยู่ด้านข้าง ต่อเมื่อได้ยินเสียงรายงานว่าพายุโจ่ง มาถึงแล้ว ชายหนุ่มผู้นี้ถึงได้หยุดพูดคุยยิ้มหัว หันหน้ากวาดสายตาทิ้งคู่ มองมา

จุ้เจิงคาดเดาได้ว่าชายหนุ่มผู้นี้จะเป็นเว่ยเซ้านั่นเอง นี่ก็ไม่ถึงเลยว่ เว่ยเซ้าเจ้าแห่งแดนเหนือที่โจษขานกันนั้นจะเป็นผู้มีสง่าราศีโดดเด่น ประดุจหงส์มังกรเช่นนี้ จุ้เจิงถึงกับมองค้างไปชั่วขณะ

จวบจนชายหนุ่มผู้นั้นหยุดพูดคุยยิ้มหัว นั่งยึดกายตรงแล้วซ่อนสายตา

ทั้งคู่วาดมอมมาที่ตน จู๋เจิงถึงสัมผัสได้ว่ารอยกายของเว่ยเซ่าดังมีกลิ่น
โลหิตในสนามรบแผ่ฟุ้งมาปะทะใบหน้า

ในใจจู๋เจิงพลันหนาววูบ ไม่กล้าสบตากับชายหนุ่มที่นั่งอยู่หลังโต๊ะ
แม่ทัพผู้นี้ชื่อ หัวใจของเขาสิ้นหวังแล้ว จู๋เจิงรู้ว่าที่เว่ยเซ่าตั้งอกตั้งใจ
วางอุบายอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ร้ายตนจนสุดท้ายทำให้เว่ยเจี๊งกงหลงกล
ถอนทัพไปเช่นนี้ ต้องเป็นเพราะคาดเดาได้ว่าแผนการที่ให้เว่ยเจี๊งกง
ยกทัพมาสนับสนุนซึ่งชวี่นในตอนแรกนั้นเป็นความคิดของตน เว่ยเซ่า
คงแค้นตนเข้ากระดูกดำเป็นแน่แท้

ตกมาอยู่ในเงื้อมมือของผู้อื่นโดยไม่ทันรู้เรื่องราวเช่นนี้ ตนก็ได้แต่
รอถูกเชือดสถานเดียวเท่านั้น

จู๋เจิงคาดไม่ถึงสักนิดว่าเว่ยเซ่าจะลุกขึ้นจากหลังโต๊ะ เดินมาถึง
ตรงหน้าแล้วแก็่เชือกที่มัดตนออกเองกับมือ จากนั้นยังยิ้มพูดกับตนว่า
"เพื่อคลี่คลายสถานการณ์ศึกจึงทำให้จู๋เจิงต้องลำบากแล้ว เจ้าดำหนิเข้า
หรือไม่"

เห็นเว่ยเซ่าประดับยิ้มเกลื่อนใบหน้า จู๋เจิงอดไม่ได้ที่จะตกตะลึง
พริ้งเพริด ครั้นมองดูผู้อื่นซึ่งนั่งอยู่ในที่นี้ แต่ละคนล้วนมอมตนด้วยใบหน้าที่
ที่เปื้อนยิ้มอยู่เช่นกัน

เว่ยเจี๊งกงกล่าว "นายท่านรู้ว่าเจ้าเปี่ยมความสามารถ ไม่อาจ
ทนเห็นเจ้าต้องศิระชะชาติได้คมดาบได้ จึงส่งทหารไปช่วยเจ้าออกมา"

จู๋เจิงเพิ่งเข้าใจกระจ่างตอนนี้เอง เขารู้สึกนับถือเลื่อมใสเว่ยเซ่า
จากใจจริง จึงรีบโขกศิระชะค้ำน้บก่อนกล่าว "ขอบคุณเยียนโหวยี่งัก
ที่ให้ความสำคัญ ไม่ถือสาข้อบกพร่องรับข้าไว้ใช้สอย จู๋เจิงยินดีสวามิภักดิ์

อยู่ใต้บัญชาเพื่อตอบแทนบุญคุณที่เขียนโหวเห็นคุณค่าขอรับ!"

เวย์เช่าหัวเราะด้วยท่าทางที่สง่าผ่าเผย หลังจากสั่งให้คนนำสุรากลอบขวัญมามอบให้อีกฝ่ายดื่มและแนะนำให้รู้จักกับคนอื่นๆ แล้วจึงให้องค์กรจัดส่งผู้เจ้จออกไป

คนที่เหลือในระโจุมใหญ่ต่างทยอยตามออกไปเช่นกัน สุดท้ายเหลือเพียงกงซุนหยางที่รั้งอยู่เพื่อสอบถามเรื่องของมณฑลเหยียนโจว

ขณะที่ทัพใหญ่ของชิงชวินถูกสกัดให้ต้องคุมเชิงอยู่กับเวย์เช่าที่นี้ ชิงชวินได้สั่งให้โจวฉวินแห่งเมืองเหรินเจิงที่เคยบุกตีมณฑลเหยียนโจวในอดีตนำทัพใหญ่ไปประชิดพรมแดนแล้วเปิดฉากรุกรานอีกครั้ง ทว่าเฉียวผิงนำทัพตีได้อย่างแข็งขันจนโจวฉวินถูกโจมตีให้ต้องล่าถอยไป

ด้วยไม่อาจยอมรับได้ชิงชวินจึงเพิ่มไพร่พลให้โจวฉวินบุกไปรอบสอง ต่อมาเหยียนโจวได้แม่ทัพนัยน์ตาสีมรกตนำทหารมาช่วยเหลือภายหลังการศึกอันดุเดือด ไม่เพียงปกป้องมณฑลเหยียนโจวไว้ได้ โจวฉวินยังสิ้นชีพท่ามกลางกองทัพที่โกลาหลด้วย

ข่าวนี้เพิ่งจะส่งมาถึงบนโต๊ะของเวย์เช่าเมื่อวานนี้เอง

"นายท่านมิต้องเป็นกังวลแล้ว" กงซุนหยางกล่าว "ดูจากสองศึกนี้เห็นชัดว่าสองสามปีที่ผ่านมาเหยียนโจวเตรียมตัวรับศึกอยู่ตลอด มิได้อยู่ในสภาพอ่อนแอเช่นกาลก่อนแล้ว อีกทั้งยังมีผู้เฒ่ามาช่วยหนุนย้อมไม่พลาดท่าเสียที่เป็นแน่ บัดนี้ทัพใหญ่ของชิงชวินแตกแยกเป็นเสี่ยงๆ สภาพอากาศก็ดีวันดีคืน จังหวะเหมาะแก่การรบอยู่เบื้องหน้าสายตาแล้ว นายท่านควรทุ่มกำลังทั้งหมดมารับมือกับชิงชวิน"

ทั้งสองถกความเห็นเรื่องการศึกษากันต่อ รู้ตัวอีกทีก็ดึกดื่นมากแล้ว

เวย์เซ้าจึงส่งกงซุนหยางกลับไปทีกระโຈມด้วยตนเอง

ระหว่างเดินกลับกระโຈມใหญ่ของจอมทัพ เว้เซ้ารู้สึกลัวว่าอารมณ์ของตนขึ้นลงไม่สงบ เขาอดไม่ได้ที่จะหมุนกายเดินย่ำพื้นหิมะดังสวบสวบไปทางประตูค่าย

พลทหารที่เข้าเวรผลัดดีก็อยู่นอกประตูค่ายต่างรีบคารวะเวย์เซ้าในแบบทหารเมื่อเห็นเขาเดินออกมา

เวย์เซ้าผงกศีรษะให้นิดๆ ก่อนปลดเสื้อคลุมตัวใหญ่บนร่างไปห่มลงบนป่าของทหารวัยเพียงสิบหกสิบเจ็ดปีนายหนึ่งซึ่งแววละอ่อนบนดวงหน้ายังคงสลัดออกไปไม่หมดสิ้น เว้เซ้าตอบว่าของหนุ่มน้อยคนนั้นแล้วเดินออกจากประตูค่ายไปตามลำพัง ปีนขึ้นไปบนเนินใกล้ๆ เนินหนึ่งที่สุขุมเต็มไปด้วยหิมะ หันหน้าไปยังทุ่งกว้างซึ่งในอดีตเป็นแม่น้ำหวงเหอสายเก่า ยามนี้ถูกกลืนกินด้วยสี่แห่งรัตติกาล ก่อนจะสูดอากาศอันหนาวเย็นทว่าสดชื่นเข้าปอดลึกๆ

ช่วงขณะนั้นในใจของเขาบังเกิดความอึดหิมะอย่างหนึ่งขึ้นตามธรรมชาติ ความอึดหิมะเช่นได้หล้านี้นอกจากช้าแล้วยังจะมีผู้ใดครอบครองได้อีก

เวย์เซ้าระบายลมที่ชุ่มมัวในอกออกไป สุดทำยจึงทอดสายตาไปยังผืนฟ้าราตรีทางทิศเหนืออันไกลโพ้นแล้วเย็นเยียบอยู่เนิ่นนาน

นางน่าจะไปใกล้คลอดแล้ว แม้ว่าตนจะไม่อาจรุดกลับไปทันต้อนรับการกำเนิดของลูกพร้อมกับนาง ทว่าเขานำชัยชนะในศึกที่กำลังจะปะทุขึ้นนี้มอบเป็นของขวัญที่ดีที่สุดให้แก่นางและลูกได้อย่างแน่นอน

ท่ามกลางสายตาคือฉาของเพื่อนพ้อง หนุ่มน้อยที่ทำงานโหวถอดเสื้อคลุมให้กำลังกดข่มอารมณ์ที่ตื่นเต้น พลังใช้สายตาค้นเกิดทูนเพ่งมอง

บทกวีจำนวน 4

เงาหลังบนยอดเนินไกลที่คล้ายดั่งหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับสีแห่ง
รัตติกาลไปแล้วนั้น

สู้รบเพื่อท่านไหว ต่อให้โลหิตอาบย้อมดินทรายก็ไม่นี้กเสียตาย
แต่อย่างใด

หนุ่มน้อยเอยกับตนเองอยู่ในใจ

36

ในช่วงเวลาสั้นๆ เพียงเดือนเศษ มณฑลเหียนโจวถูกทัพใหญ่
 รุกรานพรมแดนถึงสองครั้ง แรกสุดโดยโจวฉวินศัตรูเก่า ตามมาด้วยทัพ
 สนับสนุนของเขา

เฉียวผิงนำเฉียวฉือกับเหล่าแม่ทัพในสังกัดจัดกระบวนทัพต่อต้าน
 อย่างสุดกำลัง

ครั้งแรกโจวฉวินถูกโจมตีล่าถอยไปพร้อมกับความพ่ายแพ้ แต่
 ไม่นึกว่าทหารและราษฎรเหียนโจวเพียงจะได้ระบายนมหายใจอย่างโล่งอก
 โจวฉวินก็ปรับกำลังพลยกทัพมารุกรานเป็นคำรบสอง ครั้งนี้เขาได้ทัพอื่น
 มาเสริมกำลัง แสนยานุภาพเกรียงไกรยิ่งกว่าครั้งก่อน ถ้าโจมตีตรงมาถึง
 จวีเหยี่ยอันเป็นเมืองหน้าด่านของมณฑลเหียนโจว ท่าทางคล้ายว่า
 หากไม่ได้ทำลายเหียนโจวให้สิ้นซากก็จะไม่เลิก

ยามนั้นเฉียวเยี่ยหวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างที่สุด คิดว่าเหียนโจว

บทกวีจำนวน 4

ไม่มีทางโชคดีขับไล่ผู้รุกรานไปได้เช่นครั้งก่อนเป็นแน่ เขาจึงหารือร่วมกับ
จางผู้และที่ปรึกษาคนอื่นๆ จนได้ข้อสรุปว่าควรโอนอ่อนตามสถานการณ์
ถวายหนังสือยอมจำนน กัมศิระจะเป็นขุนนางของชิงชวี่นเพื่อแลกมา
ซึ่งความสงบร่มเย็น

ปีที่แล้วยามที่ชิงชวี่นตั้งตนเป็นฮ่องเต้ สถาปนาแคว้นต้าเจียงนั้น
เคยออกราชโองการไปทั่วแผ่นดินบัญชาให้จิวโหวและผู้ว่าการมณฑลต่างๆ
มาเข้าเฝ้าถวายบรรณาการ ทว่าผู้ขานรับในตอนนั้นมีน้อยแสนน้อย

ในบรรดาจิวโหวและผู้ว่าการมณฑลทั่วหล้า บ้างครั้งคร่ำต่อ
อำนาจใหญ่ บ้างกำลังประเมินสถานการณ์ บ้างก็มีแผนการอื่น
ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีผู้ใดซบเซงเปล่งเสียงคัดค้าน ทว่าก็ไม่มีใครยินดีสนอง
ราชโองการอย่างเปิดเผยด้วยกลัวจะได้ชื่อว่าเป็นโจรกบฏ มณฑล
เหยียนโจวก็เฉกเช่นกัน

ทว่าจู่ๆ สถานการณ์กลับดำเนินมาถึงช่วงคับขันเช่นนี้เสียได้

เฉียวเวี๋ยจึงทันทนต่อแรงกดดันไม่ไหว ตัดสินใจเช่นนี้ออกมา
ในที่สุด และแน่นอนว่าย่อมต้องถูกเฉียวผิงคัดค้านจนสุดกำลัง

ยามนี้ในมณฑลเหยียนโจวนั้นเฉียวผิงมีอำนาจบารมีเหนือกว่า
แต่ก่อนแล้ว แม่ทัพในสังกัดส่วนใหญ่ล้วนฟังคำสั่งของเขา

เฉียวเวี๋ยจำนนต่อคำโต้แย้ง ประกอบกับเฉียวผิงแจ้งว่ารู้จักกับ
แม่ทัพนัรบตาสี่มรกตแห่งหลังปีผู้้นั้น และอีกฝ่ายก็ยินดีจะนำทัพมาช่วย
รบด้วย

เฉียวเวี๋ยซึ่งเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งจึงได้แต่ฝืนใจเลิกล้มการตัดสินใจนั้น
ไปก่อน

ภายหลังการศึกอันไกลาหลอีกหลายศึก ในที่สุดเมื่อวานนี้ ทักษิณใจฉวีไม่เพียงแต่ถูกโจมตีจนแตกพ่ายเท่านั้น ตัวใจฉวีเองก็สังเวชชีวิตร่วมกลางกองทัพอันปั่นป่วนด้วย คาดว่าในเวลาอันใกล้นี้ซึ่งชีวิตรุ่งเรืองไม่มีกำลังจะเปิดศึกรุกรานมณฑลเหียนโจวอีก ทหารและราษฎรของเหียนโจวจึงต่างรู้สึกภาคภูมิใจ เชิดหน้ายัยดอกกันไต้เสียที่

หากเอ่ยถึงคุณงามความชอบ อันดับหนึ่งย่อมต้องเป็นแม่ทัพนัชนัรดาตีมรกต ทั้งที่เขาอยู่ท่ามกลางกองทัพมหาศาล แต่ก็ยังเข้าออกได้ประหนึ่งดินแดนที่ไร้ผู้คน

เหตุที่ใจฉวีคิดตรู่เก่านานปีของเหียนโจววิญญูณดับที่จิวเหี้ย เป็นเพราะระหว่างที่พ่ายแพ้จนหนีเตลิดนั้นถูกแม่ทัพนัชนัรดาตีมรกต จัดทัพสกัดขวาง ใจฉวีจึงถูกสังหารในที่สุด ศึกนี้หากมิใช่ได้เขาเดินทางไกลมาช่วยเหลือก็คงไม่มีทางจะได้รับชัยชนะอันเกริกก้องถึงเพียงนี้

ทหารและราษฎรเหียนโจวไม่มีผู้ใดไม่โจษขานถึงผลงานในสนามรบของแม่ทัพนัชนัรดาตีมรกต ต่างมุ่งหวังให้เหล่าผู้ชนะกลับเข้าเมืองเพื่อจะได้ยลบุคลิกอันสง่างามของเขากันสักหน

เมื่อเฉียวผิงและเฉียวจื่อกลับจากจิวเหี้ยขี่ม้าเข้าเมืองมาก็ได้รับการต้อนรับจากชาวเมืองที่มารอกันอย่างล้นหลามเต็มสองฟากถนน แต่เนื่องจากไม่พบเห็นแม่ทัพนัชนัรดาตีมรกตที่เล่าลือกันร่วมทางมาด้วย ชาวเมืองจึงผิดหวังอยู่บ้าง

เฉียวเวี๋ยนำคนมารอที่หน้าจวนเพื่อต้อนรับเฉียวผิงซึ่งกุมชัยชนะกลับมา ไบหน้าของเฉียวเวี๋ยประดับยืม ทวารอยยืมกลับเจือกลิ้นอายอันผิดฝัน อยู่เล็กน้อย

รอจนรับเฉียวผิงเข้าจวนมาแล้ว เฉียวเยวียจึงเอ่ยถาม "แม่ทัพ
นัยน์ตาสีมรกตผู้นั้นเหตุใดไม่เข้าเมืองมาพร้อมกับเจ้าเล่า ก่อนหน้านี้
ข้าก็เคยได้ยินข่าวเกี่ยวกับเขา แม่สร้างตัวด้วยการเป็นผู้นำทัพคนเร็วจน
ชาติกำเนิดต่ำต้อยไปบ้าง แต่ก็เป็นเช่นคำกล่าวที่ว่าวีรบุรุษอย่าได้ถามถึง
ที่มา ในเมื่อครั้งนี้เหยียนโจวของพวกเราได้รับความช่วยเหลือจากเขา
ข้าก็ควรกล่าวขอบคุณเขาด้วยตนเอง"

เฉียวผิงเชิญเฉียวเยวียเข้าไปในห้องหนังสือ สั่งให้บริวารถอยออกไป
ก่อนเอ่ยตอบ "ข้าอยากจะสนทนาเรื่องนี้กับพี่ชายอยู่พอดี ขอบอกโดย
ไม่ปิดบัง แม่ทัพนัยน์ตาสีมรกตหาใช่คนนอกไม่ พี่ชายก็รู้จักเขาเช่นกัน"

เฉียวเยวียกังขา "ผู้ใดหรือ"

"เขาก็คือปี่จื้อ"

แรกเริ่มเฉียวเยวียยังตอบสนองไม่ทัน ใบหน้าจึงเผยความฉงน "ปี่จื้อ
เป็นผู้ใดกัน" เขาชะงักไปเล็กน้อยคล้ายชุกคิดได้แล้ว สองตาพลันเบิกกลม
ในทันใด ทั้งยังฉายความไม่อยากเชื่อออกมา "เจ้ากำลังพูดถึง...ปี่จื้อ
บ่าวเลี้ยงม้าในจวนของพวกเราที่ล่อลวงบุตรสาวข้าไปคนนั้นนะหรือ"

เฉียวผิงพยักหน้า "ใช่ขอรับ"

เฉียวเยวียแข็งทื่อไปทั้งร่าง

"ยามนี้ปี่จื้ออยู่นอกประตูเมืองนี้เอง เขาปรารถนาจะขอพบพี่ชาย
เพื่อขอขมา" เห็นเฉียวเยวียไม่พูดจา เฉียวผิงจึงเอ่ยโน้มน้าว "เมื่อครู่พี่ชาย
ก็พูดเองว่าวีรบุรุษอย่าได้ถามถึงที่มา แม้เมื่อแรกปี่จื้อไม่สมควรลักลอบ
พาหลานสาวของข้าหนีออกจากบ้านก็จริง อีกทั้งการที่พวกเขาสองคน
ผูกพันเป็นสามีภรรยาโดยยังไม่ผ่านความเห็นชอบของบุพการีก็เป็นเรื่อง

ที่ขัดต่อจารีต ทว่าเขากับหลานสาวมีใจตรงกัน การกระทำในยามนั้นก็ เป็นเพราะอับจนหนทาง อีกทั้งบัดนี้หลานสาวไม่เพียงให้กำเนิดบุตรชาย เพิ่มหลานตามมาให้พี่ชายหนึ่งคนเท่านั้น ปี่จ้อในอดีตยังไม่อาจนำมา เทียบเปรียบกับยามนี้ได้ เขามีกองทัพอันกล้าแข็งเป็นของตนเอง ทั้งเคย ช่วยเยียนใจของพวกเราจากวิกฤตหลายหน หวังว่าพี่ชายจะละทิ้ง เรื่องหมองใจแต่เก่าก่อนแล้วยอมรับเขาไว้ เช่นนี้ก็จะ เป็นโชคดีของ สกุลเฉียวและเป็นโชคดีของเยียนใจด้วย"

"เขาเคยช่วยเยียนใจหลายหน?"

"เมื่อครั้งที่เซวียไท่บุกตีเยียนใจ สองฝ่ายจัดกระบวนทัพที่จิวเหยี่ย ตอน ที่ฉือเอ๋อร์เผชิญอันตรายอยู่หน้าแนวรบก็เป็นเขาที่ปรากฏกายยื่นมือ ช่วยเหลือไว้ทันท่วงที ฉือเอ๋อร์ถึงโชคดีพ้นเคราะห์มาได้ ตอนนั้นข้า ไม่รู้หรือกว่าผู้มีพระคุณก็คือปี่จ้อ ต่อมาเมื่อรู้แล้ว เป็นเพราะไม่สะดวกจะ ชี้แจงจึงมิได้รายงานต่อพี่ชายในทันที หวังว่าพี่ชายอย่าได้ตำหนิ"

เฉียวเยวี่รู้สึกว่ารุนใจไปหมด ชาวซึ่งมาอย่างกะทันหันนี้ส่งผลให้ เขาทำตัวไม่ถูกไปชั่วขณะ

บ่าวเลี้ยงม้าชั้นต่ำที่เขานึกถึงคราใดก็แค้นใจจนอยากจะจับมา ปนกระดุกผู้ นั้น ยามนี้ถึงกับทะยานคราเดียวถึงชั้นฟ้า พลิกสถานะ กลับมาอยู่ต่อหน้าเขาในโฉมหน้าผู้มีพระคุณของเยียนใจเสียแล้ว

หากว่ากันตามจริง เขารู้ว่าสิ่งที่เฉียวผิงพูดมานั้นมีเหตุผล เกิดมา ในยุคที่ระส่ำระสายนี้ยังมีผู้ช่วยมากยิ่งดี อีกทั้งด้วยขุมกำลังในปัจจุบัน ของบ่าวเลี้ยงม้านั้นก็คู่ควรที่จะดึงตัวมาเป็นพวกจริงๆ ทว่าการจะยอมรับ คนที่แต่เดิมคือบ่าวในจวนมาเป็นเชย เขาก็ยังรู้สึกอึดอัดใจอย่างที่สุด

ครั้นเห็นเฉียวผิงยังคงโน้มหน้าต่อ เขาจึงโบกมือด้วยความกลัดกลุ้ม "เจ้าเองก็คงจะเพื่อยแล้ว ไปพักผ่อนให้เต็มที่ก่อนเถิด เรื่องนี้ขอให้ข้าได้ไตร่ตรองอีกสักครั้ง"

ด้วยรู้ว่าชาวนี้อักรบกระเพื่อมนจิตใจพิชชาขามีไข่น้อย เฉียวผิงจึงขอตัวออกไปโดยไม่บังคับใจเขาอีก

รอจนเฉียวผิงออกไปแล้ว เฉียวเยวียก็รีบเรียกจางผู้มาพบ เล่าเรื่องที่เพิ่งรับรู้ให้อีกฝ่ายฟังรอบหนึ่งอย่างละเอียด ก่อนจะขมวดคิ้วกล่าว "เจ้าว่าควรทำเช่นไร ปีจ้อคนนี้... ข้าจะยอมรับหรือไม่ยอมรับดี"

จางผู้เองก็ตกตะลึงไม่หาย หลังจากอุทานหลายประโยคและครุ่นคิดอยู่พักหนึ่งจึงได้เอ่ยตอบ "มีวาจาประโยคหนึ่ง ไม่รู้นายท่านจะอนุญาตให้ข้ากล่าวหรือไม่"

"พูดมาเป็นใช้ได้!"

จางผู้เปิดประตูมองสำรวจด้านนอกรอบหนึ่ง เมื่อเห็นว่าปลอดภัยแล้วจึงปิดประตูให้สนิทก่อนย้อนกลับมาเอ่ยเสียงเบา "ตามความเห็นของข้า ปีจ้อคนนี้... นายท่านจะชักนำเข้าสู่เหยียนโจวมิได้เป็นอันขาด"

"วาจานี้หมายความว่าเช่นไร"

"เดิมทีนายท่านคือประมุขของเหยียนโจว ฐานะสูงส่งเป็นที่เทิดทูนทว่าเมื่อเอ่ยถึงเหยียนโจวในช่วงสองสามปีมานี้ ผู้คนกลับรู้จักแต่นามของเจ้าเมืองตงเฉียวผิง นามของนายท่านยังมีผู้ใดเอ่ยถึงอีกบ้าง กระทั่งชาวเหยียนโจวสืบส่วนยังมีถึงเจ็ดแปดส่วนที่ไม่ว่าประสบเรื่องใดเป็นต่อนี้ก็ถึงท่านเจ้าเมืองก่อนเสมอ นายท่านมีเมตตาโอบอ้อมเห็นคุณค่าของความผูกพันพี่น้อง ไม่ไยดีในชื่อเสียงอันจอมปลอม

แต่ข้ากลับรู้สึกหวั่นวิตกแทนนายท่านยิ่งนัก หากปล่อยให้มันเป็นเช่นนี้ต่อไป
เกรงว่าตำแหน่งของนายท่านคงยากจะรักษาไว้ได้แล้ว"

เฉียวเยวียมีสีหน้าแปลกพิกล ไม่พูดจาเลยสักคำ

"มิใช่ข้าชี้ระวางไปเอง หากแต่เรื่องราวมีพิรุณให้สับสน นายท่าน
น่าจะยังจำได้ ก่อนหน้านั้นนายหญิงเคยกลับเมืองตงมาหนหนึ่ง พอนาง
จากไปแล้ว ท่านเจ้าเมืองก็เกณฑ์ทหารซื้อม้าโดยไม่สนใจคำทัดทาน
ของนายท่านเลย นั่นเพื่อสิ่งใดกันเล่า ท่านเจ้าเมืองชี้แจงต่อหน้านายท่าน
ว่าเพื่อสร้างความเข้มแข็ง ต่อต้านการรุกรานจากภายนอก แต่ในความเห็น
ของข้า เกรงว่าประสงค์ของท่านเจ้าเมืองหาได้เรียบง่ายเช่นต่อต้านการ
รุกรานจากภายนอกไม่ บัดนี้ผลสำเร็จปรากฏชัดในเบื้องต้นแล้ว อีกทั้ง
ท่านเจ้าเมืองยังชักนำปี่จื้อกลับมาอีก เมื่อครู่ข้าฟังจากคำบอกเล่าของ
นายท่านก็รู้ได้ไม่ยากว่าท่านเจ้าเมืองติดต่อกับปี่จื้อเป็นการส่วนตัว
มานานแล้ว แม้ปี่จื้อได้ชื่อว่าเป็นบุตรเขยของนายท่าน แต่แท้จริง
กลับเป็นคนของท่านเจ้าเมืองมาแต่แรก เขียนโจวมีท่านเจ้าเมืองอยู่หนึ่ง
คนแล้ว หากยังเพิ่มปี่จื้อมาอีกคน วันหน้าตำแหน่งของนายท่านยังจะ
มั่นคงอยู่อีกหรือ นายท่านโปรดใคร่ครวญให้ถี่ถ้วนด้วยเถิด!"

วาจานี้ของจางผู้กล่าวจี้กระทบกับโรคใจที่มีอาจเอื่อนเอ่ยทว่า
ฝังอยู่ในหัวอกของเฉียวเยวียมาสองสามปีแล้ว เขารับฟังจนแผ่นหลัง
หลังเหี่ยวเย็น "โชคดีที่ถามเจ้าก่อน มิเช่นนั้นข้าก็เกือบจะชักศึกเข้าบ้าน
แล้ว! เจ้าพูดถูกต้องยิ่งนัก ปี่จื้อเป็นเพียงบ่าวเลี้ยงม้าที่ต่ำต้อย สกุลเฉียว
ของข้าจะรับเขยเช่นนี้ได้อย่างไร บุตรสาวคนนั้นของข้าทอดทิ้งบิดาไม่ยดี
บรรพชน ข้าคิดว่าไม่มีนางมานานแล้ว ในเมื่อไม่มีบุตรสาว ข้ายังมี

บุตรเขยมาจากทีใด เพียงแต่ว่า..."

"เหตุใดนายท่านยังขมวดคิ้วไม่คลายเล่า" จางผู้สังเกตวาทะและ
สีหน้าของผู้เป็นนายอยู่ด้านข้าง

"เดิมทีข้านี้คิดว่าหลานสาวแต่งให้เว่ยเซ่าแล้วต่อไปเหยียนโจว
ก็นับว่ามีที่พึ่งพิง ไม่นึกเลยว่าบัดนี้เว่ยเซ่ายังยากจะเอาตัวรอดได้ แล้วนับ
ประสาอะไรกับปกป้องเหยียนโจวเล่า แต่ไรมาสกุลเฉียวของข้ากับชิงชวิน
ไม่เคยระรานกัน ตอนที่ชิงชวินตั้งตนเป็นฮ่องเต้ ทุกมณฑลทั่วหัวล้าก็มีไช้
เหยียนโจวของข้าแห่งเดียวที่ไม่ขานรับ ทว่าเขาไม่บุกตีผู้อื่น จำเพาะส่ง
โจวฉวินมาบุกแต่เหยียนโจว ต้องเป็นเพราะสกุลเฉียวของข้าดองญาติ
กับเว่ยเซ่าเป็นแน่ ตอนนั้นน้องรองก็ไม่ยอมฟังคำข้า ฉีกหน้าชิงชวิน
อย่างเด็ดขาดไปแล้ว ตอนนี้อยู่ดีซนจะได้สองศึก แต่วันหน้าก็ไม่แน่ว่า
ชิงชวินอาจมาหาเรื่องอีก หากยามนี้ข้าไม่รับบัพัจจเอาไว้ วันหน้าชิงชวิน
ยกทัพมารุกรานใหม่ เหยียนโจวจะรักษาตนได้อย่างไรเล่า" เขาทอดถอนใจ
ยาว "เมื่อแรกที่แต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับสกุลเว่ย เดิมทีนึกว่าจะได้มีที่
พึ่งพิงเพิ่มขึ้น ไม่คิดว่าบัดนี้กลับถูกตั้งให้ต้องลำบากไปด้วย จะรุกหรือ
ถอยล้วนแต่อัปจนอยู่ที่กั้นเหว ไปซ้ายหรือขวาล้วนแต่ตกที่นั่งลำบาก"

จางผู้กล่าว "สิ่งที่นายท่านเป็นกังวลนั้นถูกต้องแล้ว ภายหลัง
ชิงชวินขึ้นเป็นฮ่องเต้ก็เคลื่อนพลมหาศาลไปปราบปรามเว่ยเซ่า เดิมที
เว่ยเซ่าก็ตกเป็นรองอยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้นยามนี้ชิงชวินยังได้เว่ยเย่เจิ้งกง
มาสวมมิภักดีด้วยแล้วก็ยังเป็นเสมือนพยัคฆ์ติดปีก คู่ต่อสู้สองฝ่าย
ต่างคุมเชิงกันอยู่ที่แม่น้ำหวงเหอสายเก่า แม้ผลการศึกยังไม่ปรากฏ
ออกมา แต่ทุกคนที่มีตาล้วนรู้ว่าความพ่ายแพ้ของเว่ยเซ่าได้ถูกกำหนด

เป็นที่แน่นอนแล้ว ยามนี้เขาเป็นเพียงธนูแผ่วปลายที่ผืนดินรกรกอยู่เท่านั้น"

เจียวเยวี่ยรับฟังจนกลัดกลุ้มเป็นเท่าทวี อยากรจะนั่งก็นั่งไม่ติด
ได้แต่ลุกขึ้นเดินกลับไปกลับมาอยู่ในห้องพลางถอนใจแล้วถอนใจเล่า

จู่ๆ จางผู้ก็เอ่ยขึ้นว่า "ที่จริงนายท่านมิต้องรุ่มร้อนใจถึงเพียงนี้
ยามนี้ยังมีโอกาสหนึ่งที่จะช่วยให้ท่านพลิกสถานการณ์เลวร้ายได้"

เจียวเยวี่ยชะงักกึก หันขวับมาถามทันที "โอกาสใดกัน"

จางผู้สาวเท้าไปถึงหน้าโต๊ะแล้วหยิบพู่กันเขียนอักษรไม่กี่ตัว

เจียวเยวี่ยเดินไปอ่านดู จากนั้นก็ต้องตกตะลึงไม่สิ้นสุด "หลิวเหยียน?"

"ถูกต้องขอรับ!" จางผู้ผงกศีรษะ "หลางหยาชื่อจื่อผู้เคยได้รับบุญคุณ
จากสกุลเจียวในกาลก่อน ยามนี้ถูกผู้กล้าหัวล้านหนุนให้ขึ้นครองราชย์
แล้ว คาดว่านายท่านคงได้ยืมขวามาเช่นกัน"

เจียวเยวี่ยขมวดคิ้ว "ข้าย่อมรู้ขวามันเช่นกัน แล้วอย่างไร นี่เกี่ยวอันใด
กับข้าเล่า"

จางผู้เอ่ยที่ข้างหู "เรียนนายท่านโดยไม่ปิดบัง ตอนที่หลิวเหยียน
พักอยู่ที่เมืองตง ข้ากับเขาก็นับได้ว่าคุ้นเคยกัน เมื่อไม่กี่วันก่อนนี้เขา
ให้คนส่งสารฉบับหนึ่งมาให้ข้า ฝากให้ข้ามอบต่อนายท่าน"

ภายใต้สายตาดตกตะลึงของเจียวเยวี่ย จางผู้พุดจบก็หยิบสารผ้าไหม
สีเหลืองม้วนหนึ่งจากในแขนเสื้อ ส่งมอบให้อย่างพิถีพิถันด้วยสองมือ

เจียวเยวี่ยรับรับมาคลี่อ่านรอบหนึ่งอย่างรวดเร็ว ชั่วขณะนั้น
กระแสความคิดพลันโหมกระหน่ำจนส่งผลให้นิ้วมือซึ่งถือสารผ้าไหม
อยู่สั่นเทิ้มนิดๆ

จางผู้ชี้แจงอย่างเยือกเย็น "ซึ่งขวินมีชื่อเสียงจาวโฉ่ไปทั่วในฐานะ

ผู้ซึ่งราชสมบัติ เป็นฮ่องเต้ที่หาความชอบธรรมมิได้ ข้าเร็วผู้คนทั่วหล้า ก็ต้องลุกฮือขึ้นต่อต้าน ผิดกับหลิวเหยียนที่ครองความได้เปรียบทั้งด้าน จังหวะเวลา สถานที่ และความเป็นหนึ่งเดียวกันของผู้สนับสนุน ตังเจิง ได้วู่ และเต็งชวินล้วนเป็นขุนนางเก่าแก่คนสำคัญที่มีชื่อเสียงบารมี ด้านกำลังพลก็มีเจ้าเมืองต่างๆ ที่ไปสวามิภักดิ์รับใช้ กระทั่งหยวนเจ่อ ยังหนุนเขาเป็นฮ่องเต้ ไพร่พลมีแสนยานุภาพเกรียงไกร ศึกที่แม่น้ำ หวงเหอศึกนี้ย่อมจะเป็นเส้นแบ่งภาพรวมของใต้หล้า ต่อไปแผ่นดิน จะถูกแบ่งเป็นสองส่วน ซึ่งชวินกับเยวี่เจ็งกรุงเมืองหลวงของฝ่ายกบฏ ส่วนหลิวเหยียนเป็นผู้นำใต้หล้าในฐานะฮ่องเต้ฮั่นโดยชอบธรรม บัดนี้ นายท่านล่องเกินฝ่ายซึ่งชวินเพราะเว่ยเซ่าเป็นเหตุ นายท่านยอมไม่เหลือ ทางถอยอื่นได้อีก ต่างจากฝ่ายของหลิวเหยียนซึ่งรำลึกถึงบุญคุณที่เคย ช่วยเหลือ ถึงกับเขียนสาส์นมาเองกับมือ ยศถาวรตราดักตีพร้อมอยู่แล้ว เมื่อครูที่ข้ากล่าวว่าเป็นโอกาส นายท่านเห็นว่าข้ากล่าวผิดหรือไม่เล่า"

ในดวงตาของเฉียวเยวี่ยาค่อยๆ เปล่งประกายวิบวับผิดจากธรรมดา เขาเอาสองมือไพล่หลังเดินไปมาอยู่ในห้องหลายรอบด้วยความตื่นเต้น ก่อนจะถูกคิดอะไรได้ เขาจึงชะงักแล้วเอ่ยอย่างลังเล "แต่ว่า...ทางด้าน นักรบของข้า..."

"นายท่านลืมนึกถึงที่ข้าพูดเมื่อครูไปแล้วหรือ เว่ยเซ่าเป็นบุตรเขย ของท่านเจ้าเมือง ส่วนท่านเจ้าเมืองก็ลอบกีดกันนายท่านอยู่ เกรงว่าคงจะมีเจตนาขึ้นแทนที่นายท่านนานแล้ว นายท่านยังจะคาดหวังให้ท่าน เจ้าเมืองร่วมแรงร่วมใจกับนายท่านอีกได้อย่างไรขอรับ"

เฉียวเยวี่ยามีสีหน้าไม่ค่อยชวนมอง ใจลอยไปพักใหญ่ถึงได้เอ่ยปาก

"เจ้าเองก็รู้ว่าบัดนี้ไม่อาจเทียบกับกาลก่อนได้แล้ว หากเขาไม่พยักหน้า
บรรดาแม่ทัพนายกองก็ไม่แน่ว่าจะยอมฟังบัญชาข้าทั้งหมด"

จางผู้กล่าว "ข้ามีแผนหนึ่งจะเสนอขอรับ นายท่านสามารถขับไล่
ปีศาจไปเสียก่อน เรื่องนี้นายท่านเป็นผู้มีสิทธิ์ขาดอย่างแน่นอน ต่อให้
ท่านเจ้าเมืองไม่เต็มใจก็ไม่อาจโต้แย้งได้ หลังจากขับไล่ปีศาจไปแล้ว
นายท่านสามารถคัดเลือกคนสนิทให้ช่วยโอกาสกุมตัวท่านเจ้าเมืองเอาไว้
ตอนที่เขาไม่ทันป้องกัน จากนั้นประกาศต่อภายนอกว่าท่านเจ้าเมือง
ป่วยหนักไม่อาจเสวยงานได้ เช่นนี้ก็สามารถชิงอำนาจทางทหาร
ในมือเขามาครองได้แล้ว เขี่ยนโจวก็จะกลับมาเป็นของนายท่านเช่นเดิม
ถึงตอนนั้นจะทำอย่างไรต่อไป มิใช่ท่านผู้มีสิทธิ์ขาดแต่เพียงผู้เดียว
หรือหรือ"

เฉียวเยวี่ยยังคงสองจิตสองใจ

"นายท่านขอรับ เมตตาไม่อาจคุมกองทัพ ไม่ร้ายมิใช่บุรุษ นายท่าน
ยังไม่ได้รับบทเรียนจากความใจอ่อนในอดีตอันเป็นเหตุให้ตำแหน่ง
ต้องสิ้นคลอนอีกหรือ ศึคนี่เว่ยเซ่ามีแต่พ่ายแพ้สถานเดียวแล้ว เมื่อใด
ที่ซึ่งขวัญโค่นเว่ยเซ่าลงแล้วก็จะหันหัวหอมมาที่เขี่ยนโจวอีกครั้งแน่นอน
หากนายท่านยังลังเลอยู่อีก เกรงว่ารากฐานร้อยปีของเขี่ยนโจวคงต้อง
พังพินาศในวันเดียวแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นเชื่อว่านายท่านจะเอาชีวิตท่านเจ้าเมือง
เสียเมื่อไร เพียงกุมตัวเขาเอาไว้เท่านั้น ไฉนนายท่านยังต้องลังเลใจอยู่
อีกเล่าขอรับ"

เฉียวเยวี่ยเนื้อตัวสะท้านวูบ เขากัดฟันพลางตัดสินใจอย่างเด็ดขาด
ก่อนจะผงกศีรษะกล่าว "ทำตามที่เจ้าว่าก็แล้วกัน!"

จากผู้ยินดีเป็นล้นพ้น เขาคุกเข่าคำนับทันใด "นายท่านปรารถนาเปรี๊ยะ ยิ่งนัก หลิวเหยียนปรีชาสามารถเหนือใคร เป็นที่ยอมรับนับถือของผู้คนทั่วหล้า จะต้องเป็นเจ้าของแผ่นดินผู้คืนความรุ่งเรืองสู่ราชวงศ์ฮั่นได้อย่างแน่นอน นายท่านมีความชอบในฐานะผู้ค้ำจุนบัลลังก์ ลากยศสรรเสริญเพียงเอื้อมคว่ำก็ได้มาครองแล้ว!"

วันที่หนึ่งเดือนสาม จันทรเสี้ยวดุจดังตะขอ

บนท้องฟุ้งไพศาลสุดลูกหูลูกตาของฟุ้งมู่เหยี่ย ไอนหนาวในฤดูวสันต์ ยังคงเย็นเยียบอยู่บ้าง ผืนหิมะที่ปกคลุมสมหนามาจากฤดูเหมันต์ อันยาวนานยังคงละลายไม่หมด ทว่าระหว่างร่องหินและหลืบผาเริ่มมีตะไคร่คืนความเขียวชอุ่มกลับมาอย่างเงียบเชียบแล้ว สายลมในฟุ้งกว้างที่ปลั่งด้วยเสียงหวีดหวิวเวียนวนอยู่ทุกคืนวันเหมือนจะมีได้พัดพาไอนหนาวอันเสียดกระดูกมาอีก หากหลับสองตาลง บางที่ยังจะสะดุดได้กลิ่นของสายลมวสันต์ด้วยเล็กน้อย

ฤดูวสันต์ปีนี้ของฟุ้งมู่เหยี่ยแม้จะมาช้า ทว่าในที่สุดก็มาเยือนแล้ว จนได้

ภายหลังที่เยวี่เจ็งกงถอนทัพไปไม่กี่วัน ชิงชวินซึ่งคุมเชิงกับเว่ยเซ้ามานานหลายเดือนก็อดกลั้นไม่ไหวอีกต่อไป ในยามใกล้รุ่งอันมีดสลับนี้ เขาจึงสั่งเคลื่อนพลสามสายลัดเลาะแม่น้ำหวงเหอสายเก่าไปบุกค่ายศัตรูที่อยู่ปากตรงข้ามอย่างเต็มกำลังด้วยท่าทีที่จะบดขยี้ให้จมดิน

ไพร่พลของเว่ยเซ้าทั้งกองทัพล้วนสวมเกราะถืออาวุธ จัดกระบวนทัพรอกำศึกอยู่ก่อนแล้ว

เมื่อแตรเขาสัตว์เปล่งเสียงทุ้มยาวสะท้านจิตใจออกมา ศึกใหญ่
ซึ่งถูกลิขิตให้เลือดนองดุจท้องธรราก็ได้เปิดฉากขึ้นแล้ว

การรบพุ่งดำเนินเป็นระลอกตลอดสามวัน

เมื่อหนึ่งพันกว่าปีก่อน บนผืนดินที่เรียกว่าทุ่งมูเหยี้ยแห่งนี้ก็เคยเกิด
สงครามที่ทำให้ฟ้าดินเปลี่ยนสี ตะวันจันทรอาบแสงแจกเช่นกัน

ภายหลังสงครามในครั้งนั้น คนที่ได้รับการขนานนามว่ายอดราชัน
แห่งยุคเป็นผู้ก่อตั้งราชวงศ์ซึ่งดำรงอยู่ถึงแปดร้อยปี ทว่าก็มีคนปิดฉาก
อันมัวหมองไปจากหน้าประวัติศาสตร์ด้วยวิธีการซึ่งไม่อาจเชิดหน้าชูตา*

กล่าวกันว่าความสำเร็จของจอมทัพผู้หนึ่งต้องแลกด้วยโครงกระดูก
นับหมื่น แล้วนับประสาอะไรกับการช่วงชิงแผ่นดินไพศาลหมื่นสี่

ดวงวิญญาณของนักรบซึ่งหลับไหลอยู่ใต้ผืนดินมานับพันกว่าปี
เหล่านั้นดังถูกเลือดสดๆ และเสียงอาวุธปลุกให้ฟื้นตื่น ทลายผืนดินขึ้นมา
จากโลกเบื้องล่างกันอีกครั้ง

มังกรสี่ประยุทธ์กันกลางทุ่ง โลहितพวยพุ่งท่วมฟ้าและพสุธา

เมฆาวายุคำรามตวาดกร้าว ดั่งภูตผีหมู่เทพสะอื้นให้

เหล่าทหารหาญต่างจ้วงอาวุธโหมบุก ตวัดปลายคมให้ดื่มเลือด
ร่างกายมิใช่ร่างกายอีกต่อไป ความคิดหนึ่งเดียวที่หลงเหลืออยู่คือ
เบิกสองตาอันแดงฉาน อาบร่างด้วยโลหิต กระชับอาวุธในมือพร้อม กับ
คุมรถศึกให้โลดแล่นติดตามธงผืนใหญ่ที่อยู่เบื้องหน้าไป...

ฆ่า! ฆ่า! ฆ่า!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)